

FI

ActionPlanMedit

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 09.10.2002
KOM(2002) 535 lopullinen

**KOMISSION TIEDONANTO NEUVOSTOLLE JA EUROOPAN
PARLAMENTILLE**

**Välimeren kalavarojen säilyttämistä ja kestäväää käyttöä yhteisen kalastuspolitiikan
mukaisesti koskevasta yhteisön toimintasuunnitelmasta**

1.	Johdanto	4
1.1.	Kalastus Välimeren alueella.....	4
1.2.	Välimeren alueen ominaispiirteet.....	4
1.2.1.	Kansallisten ja kansainvälisten aluevesien laajuuden välinen suhde	4
1.2.2.	Jaetut kannat ja jaettu kalastus	5
1.2.3.	Kalastustoiminnan yleispiirteet	5
1.2.4.	Tieteellisten tietojen saatavuus.....	6
1.2.5.	Kilpailu muiden käyttötarkoitusten kanssa	6
1.3.	Kalavarojen tila	7
1.4.	Ympäristönäkökohdat	8
1.5.	Yhteinen kalastuspolitiikka Välimeren alueella.....	9
2.	Tavoitteet.....	9
2.1.	Yhteisö johtavassa asemassa	9
2.2.	Kalavarojen hoito asianmukaisella tasolla	10
2.3.	Ympäristönäkökohtien sisällyttäminen kalavarojen hoitoon	11
2.4.	Kokemukseen nojaaminen	12
2.5.	Täytäntöönpanositoumus	12
2.6.	Eri hoitotoimenpiteiden kokonaisvaltainen käyttö.....	12
2.7.	Kalastuksen sosiaalisen tärkeyden tunnustaminen.....	12
2.8.	Kansainvälinen ulottuvuus: monenvälisyys ja yhteistyö	13
3.	Yhteisössä tarvittavat toimet	13
3.1.	Vesiä koskevan lainsäädännön yhtenäinen soveltaminen	14
3.2.	Pyyntiponnistuksen hallinnointi.....	15
3.3.	Saalisrajoitukset	16
3.4.	Kalastusmenetelmien kehittäminen säilyttämistarkoituksia varten	17
3.4.1.	Nykyisten teknisten toimenpiteiden tarkistaminen yhteisölle tärkeän kalastuksen osalta	17
3.4.2.	Pois heitettävät kalat.....	19
3.4.3.	Ympäristönäkökohdat	19
3.5.	Valvonta ja täytäntöönpano.....	20
3.6.	Tieteellisten tietojen kartuttaminen	21

3.7.	Avoimuus ja sidosryhmien osallistuminen	21
3.8.	Suhde muihin yhteisen kalastuspolitiikan toimintalohkoihin	22
4.	Kansainvälisellä tasolla tarvittavat toimet.....	23
4.1.	Yhteistyö monenvälisten kalastusjärjestöjen kanssa.....	23
4.2.	Toimenpiteiden yhdenmukaistaminen Välimeren altaalla.....	24
4.3.	Valtioiden ja tuotannonalojen välinen yhteistyö	24
5.	Toimintasuunnitelma: toimet ja aikataulu.....	25
	LIITE I Jäsenvaltioiden Välimeren laivastoa koskevat tiedot.....	28
	LIITE II FAO:n tilastoihin perustuvat eräiden tärkeimpien lajien ja lajiryhmien kehityssuuntaukset.....	29
	LIITE III Eräät jaetut kalakannat ja kalastustyyppit.....	32
	LIITE IV Väliaikainen ja epätäydellinen luettelo kalastustyypeistä, joihin pyyntiponnistuksen sääntelytoimenpiteet saattavat vaikuttaa	39

1. JOHDANTO

1.1. Kalastus Välimeren alueella

Välimeren kalastus on tärkeä ja välttämätön osa yhteisön kalastusta. Yhteisön välimeren laivaston osuus koko yhteisön laivastosta on noin 22 prosenttia vetoisuutena ilmaistuna ja 34 prosenttia konetehona ilmaistuna. Alusten lukumääränä ilmaistuna sen osuus on noin 46 prosenttia yhteisön kalastusalueiden lukumäärästä. Välimeren kalastusalueet ovat keskimäärin pienempiä kuin muualla yhteisössä. Yli 32 950 alusta, eli noin 80 prosenttia Välimeren aluksista, on alle 12 metriä pitkiä, minkä vuoksi Välimeren kalastusta voidaan pitää luonteeltaan pienimuotoisena, vaikka suuri osa saalista pyydetään suuremmilla aluksilla. Lisätietoja jäsenvaltioiden Välimeren laivastosta on liitteessä 1.

Aluksista purettujen kalastustuotteiden osuus Välimerellä on melko vaatimaton, noin 12 prosenttia koko yhteisön purkaussäätöistä. Aluksista purettujen kalastustuotteiden taloudellinen arvo on kuitenkin paljon korkeampi. Tilanne selittyy sillä, että suurin osa Välimeren alueella aluksista puretuista kalastustuotteista, myös pienet kalat, käytetään ihmisravinnoksi, mikä synnyttää korkeampia markkina-arvoja.

Vuonna 1997 neljässä Välimeren alueen jäsenvaltiossa syntyi pyyntialalla yli 106 000 työpaikkaa osa-aikaiset kalastajat mukaan luettuina, mikä vastaa 42 prosenttia koko EU:n pyyntialan työpaikoista ¹.

Välimeren kalastuksen sosiaaliseen ja taloudelliseen tärkeyteen nähden sille yhteisessä kalastuspolitiikassa annettu vähäinen huomio on herättänyt huolta

1.2. Välimeren alueen ominaispiirteet

Välimerellä ja siellä harjoitettavalla kalastuksella on useita luonteenomaisia piirteitä, joilla on tärkeitä vaikutuksia yhteisen kalastuspolitiikan mukaiseen kalavarojen säilyttämiseen. Näitä piirteitä ovat: kansallisten ja kansainvälisten aluevesien laajuuden välinen suhde, vaeltavat ja jaetut kannat, kalastustoiminnan yleiset ominaisuudet, tieteellisten tietojen saatavuus ja monet muut tekijät, kuten vapaa-ajan kalastus. Jotkut näistä piirteistä eivät esiinny pelkästään Välimeren alueella, mutta siellä ne esiintyvät kaikkein korostuneimmin.

1.2.1. Kansallisten ja kansainvälisten aluevesien laajuuden välinen suhde

Välimeren altaan mannerlaatta on yleensä kapea, ja kalavedet sijaitsevat tavallisesti aluevesillä lähellä rannikkoa. Tämä selittää yhdessä erilaisten poliittisten tekijöiden kanssa sen, miksi Välimerellä ei ole vielä perustettu yksinomaisia talousvyöhykkeitä. Espanja on perustanut kalastuksen suojavyöhykkeen (49 mailia perusviivasta) ja Malta yksinomaisen kalastusvyöhykkeen (25 mailia). Tämän vuoksi kansallisen lainsäädännön mukaiset aluevedet ovat siellä kansainvälisiin aluevesiin verrattuna pienempiä kuin muualla yhteisössä.

¹ Lähde: Regional socio-economic studies on employment and the levels of dependency on fishing (Alueelliset sosiaalis-taloudelliset tutkimukset työllisyydestä ja kalastuksesta riippuvuudesta), 1999.

1.2.2. *Jaetut kannat ja jaettu kalastus*

Kansallisten aluevesien pienuuden ja tavallisesti lyhyiden kalastusmatkojen (usein vain yksi tai kaksi päivää) vuoksi kalastustoiminta on harvoin päällekkäistä yhteisön jäsenvaltioiden laivaston välillä tai yhteisön ja EU:n ulkopuolisen laivaston välillä. Samalla alueella pyytävät monikansalliset laivastot ovat pikemminkin poikkeus kuin sääntö.

Suhtautuminen jaettuihin kantoihin ja jaettuun kalastukseen muuttuu kuitenkin nopeasti. Tämä johtuu sekä selkeämmistä tieteellistä näkemyksistä että uudenlaisen kalastuksen kehittämisestä, jolloin kalastuksen toimintasäde ulottuu kansallisten vesialueiden ulkopuolelle. Jaettu kalastus on lisääntynyt useilla alueilla, kuten Alborànin saaren ympäristössä, Lioninlahdella, pohjoisella Tyrrhenan merellä, Adrianmerellä, Joonianmerellä, Egeanmerellä, Sisilian salmessa ja Gabèsin lahdella. Koko Välimeren altaassa esiintyvien laajasti vaeltavien lajien lisäksi sekä GFCM:ssä² että FAO:n seutukuntaohjelmissa on hyväksytty jaettujen kantojen vähimmäisluettelo. Tätä luetteloa voidaan tulevaisuudessa laajentaa sisällyttämällä siihen muita lajeja ja muuta kalastustoimintaa. Tässä vaiheessa todetun jaetun kalastuksen laajuuden vuoksi on perusteltua toteuttaa yhteisiä toimenpiteitä kyseisen kalastuksen osalta sekä yhteisössä että kansainvälisellä tasolla.

1.2.3. *Kalastustoiminnan yleispiirteet*

Kuten edellä todetaan, Välimeren kalastus on lähinnä pienimuotoista (yli 80 prosenttia aluksista on alle 12 metriä pitkiä); tämä koskee myös työvoimaa ja pääomainvestointeja. Tämän vuoksi suuri osa kalastustoiminnasta on pienimuotoista, ja se vaihtelee eri vuodenaikojen mukaan rannikkovesillä. Lisäksi Välimerellä on paljon puolipäiväisiä ja osa-aikaisia kalastajia, ja tämän vuoksi yritys rakenne poikkeaa muista yhteisön alueista.

Yleensä saalismäärät ja aluskohtaiset päivittäiset kokonaissaaliit ovat alhaiset verrattuna Välimeren ulkopuolisiin alueisiin. Saaliiden taloudellinen arvo ei määrydy kuitenkaan pelkästään aluksesta purettavien kalastustuotteiden kokonaismäärän perusteella vaan myös saaliiden moninaisuuden perusteella, jolloin erittäin arvokkaiden pienikokoisten ja lyhytikäisten lajien vähäiset määrät saattavat nostaa kokonaissaaliin hinnan korkeammalle. Pohjakalojen saalismäärät ovat kuitenkin yleensä edelleen alhaisemmat kuin aiemmin, vaikka nykyisiin pohjakalojen purkauspäämiin on päästy markkina-arvoltaan yliarvostetulla laivastolla harjoitetulla tehokkaalla kalastusponnistuksella, mikä selittää myös kalastustehon muutokset.

Tekninen vuorovaikutus, eli se että samaa lajia kalastetaan erilaisilla pyydyksillä, on yleistä, ja sitä saatetaan havaita pienimuotoisessa kalastuksessa (sardiinin/sardillin poikasten, kummeliturkan mädin, keltajuovamullon, punapagellin, meribassin, kultaotsa-ahvenen, pilkkupagellin, muiden hammasahventen, kielikampelan, rauskun, makrillin, piikkimakrillin, seepian, muiden pääjalkaisten, katkarapujen, tonnikalan jne. kalastus), pohjatrooleja ja muita vedettäviä pyydyksiä käyttävissä troolareissa (kummeliturkan, keltajuovamullon, pagellien, meribassin, kultaotsa-ahvenen, pilkkupagellin, muiden hammasahventen, kielikampelan, rauskun, makrillin, piikkimakrillin, sardiinin, sardellin, seepian, muiden hammasahventen ja

² Välimeren yleinen kalastusneuvosto.

katkaravun kalastus) sekä troolareissa ja nuotta-aluksissa (sardiinin/sardellin, hammasahventen, makrillin, piikkimakrillin, seepian, meribassin, pagellien, tonnikalan jne. kalastus).

Rannikolla on tuhansien kilometrien matkalla useita pieniä purkauspaikkoja, joilla useimmiten ei ole myyntipaikkoja, mikä vaikeuttaa valvontaa ja säännösten täytäntöönpanoa.

Koska kalavedet ovat tavallisesti melko lähellä rannikkoa, jossa pohjakalojen monimuotoisuus on runsaimmillaan, kalastajat joutuvat kilpailemaan tilasta; tämä lisää kalastustoimintaa rantavyöhykkeillä, jotka ovat tärkeitä kalojen elinympäristöjä.

1.2.4. Tieteellisten tietojen saatavuus

Suuri osa kalastusvesistä on kansallisilla vesialueilla. Tämä on vahvistanut käsitystä, jonka mukaan kalavarojen hoitotoimenpiteet voidaan toteuttaa erillään, ja estänyt kansallisia viranomaisia tarkkailemasta hoitotoimenpiteitä laajemmasta perspektiivistä.

Tämä seikka ja se, että tieteellinen yhteisö on suuntautunut enemmän meriekologiaan ja biologiseen tutkimukseen, ovat johtaneet tieteellisen työn ja hoitotoimenpiteiden väliseen hajanaisuuteen. Kalastustutkimusten perusteella annettuja kalavarojen hoitoa koskevia suosituksia on pantu täytäntöön vain harvoin eivätkä hoitotoimenpiteet, kuten kalastusponnistusten vähentämiseen tähtäävät toimet, ole yleensä perustuneet tieteellisiin tietoihin.

Vaikka tieteellistä tutkimusta on tehty paljon ja Välimeren alueen kalastuksesta ja kalavaroista on paljon tietoa, sieltä puuttuu muilla yhteisön vesialueilla toimivan ICES:n³ kaltainen foorumi, joka edistäisi ja koordinoisi tieteellisiä toimintoja ja päätelmiä sekä tutkisi tieteellisiä tietoja ja esittäisi ne sopivalla tavalla niiden käyttämiseksi kalavarojen hoitotoimenpiteiden perustana. Tätä tarkoitusta varten perustettiin vuonna 1999 Välimeren kalastusneuvoston (GFCM) neuvoa-antava tiedekomitea. Paljon on vielä kuitenkin tekemättä, ja yhteisö tukee komitean pyrkimyksiä.

1.2.5. Kilpailu muiden käyttötarkoitusten kanssa

Matkailu luo suurta painetta Välimeren alueella ehkä enemmän kuin muualla yhteisössä; tämän vuoksi näillä alueilla syntyy voimakasta kilpailua eri toimintojen välillä.

Koska jaettuja kantoja kalastetaan lähinnä rannikolla ja eräät laajasti vaeltavat lajit siirtyvät kausiluontoisesti rannikkoalueille, siellä syntyy kilpailua ammattimaisten ja vapaa-ajan kalastajien välillä. Vapaa-ajan kalastajilla on toisinaan merkittävä vaikutus kalavarojen käyttöön (yli 10 prosenttia koko kalastuksesta). Tämän vuoksi olisi kiinnitettävä huomiota myös urheilukalastukseen ja osa-aikaiseen kalastukseen erityisesti silloin, kun on kyse jaettujen kantojen kalastuksesta tai kun kilpaillaan tiukempien hoitosääntöjen alaisen kaupallisen kalastuksen kanssa.

³ Kansainvälinen merentutkimusneuvosto.

1.3. Kalavarojen tila

Välimeren alueen pohjakalakantoja sekä pelagisia ja laajasti vaeltavia kalakantoja on kalastettu liikaa jo pitkän ajan.

ICCAT⁴ on tehnyt arvion vaeltavista kalakannoista: arvion mukaan tonnikalakantoja on kalastettu aivan liikaa. Vaikka näiden arvioiden tarkkuudesta ei voida olla varmoja keskeisten tietojen puuttumisen vuoksi, kannan liikakalastuksesta ei ole epäilystäkään. Välimeren alueella tonnikaloja pyydetään ja siirretään hädkeihin runsaasti viljelytarkoituksia varten. Usein nämä pyyntimäärät ovat sääntelykehyksen ulkopuolella eikä niistä tehdä ilmoitusta. Tällaisen kalastustoiminnan uskotaan lisäävän kantoihin kohdistuvaa painetta⁵. Välimeren alueella liikakalastetaan myös miekkakalaa siten, että saaliit sisältävät suuria määriä kalanpoikasia ja kyseisen vuoden rekryyttejä. Olisi kerättävä runsaasti tietoja keskeisten kantojen tilan selvittämiseksi, joskin nykyisiin tietoihin perustuvat arviot antavat erittäin kielteisen kuvan.

Pohjakalojen ja pienten pelagisten lajien pyyntitilastojen mukaan 1990-luvulla useimpien tärkeimpien lajien tai lajiryhmien kehityssuuntaus oli kielteinen (ks. **liite 2**). Aluskohtaiset päiväsaaliit ovat vähentyneet huomattavasti aiempiin vuosikymmeniin verrattuna, vaikka kalastusalusten teho ja tehokkuus ovat lisääntyneet. Myös saaliiden laatu on lajikoostumuksen ja saaliiden koon osalta muuttunut viime aikoina. Pitkäikäiset ja suurikokoiset lajit ovat lähestulkoon kadonneet pohjakalasaaliista useilla alueilla ja useiden kalastustyyppien osalta.

GFCM:ssä ja ICCAT:ssa tehdyt arviot pohjakaloista sekä pienistä ja suurista pelagisista lajeista vahvistavat useiden kalavarojen liikakalastuksen sekä tarpeen vähentää kalanpoikasten kuolleisuutta ja alentaa pyyntiponnistusta kokonaisuudessaan noin 15–30 prosenttia joidenkin liikakalastettujen kantojen osalta.

Vaikka useiden kalavarojen liikakalastus on vahvistettu, kalakantojen romahtamisvaarasta on vain harvoja tieteellisesti ilmoitettuja tapauksia. Tällaisia tapauksia ovat kuitenkin sardelli Pohjois-Espanjan rannikolla, pilkkupagelli Alborànin saaren ympäristössä ja kummeliturska Lioninlahdella. Kalavarat eivät ole romahtaneet dramaattisesti Välimeren alueella lukuun ottamatta sardinellia 1980-luvun puolivälissä; tämän pitkäaikaisen kestävyysuskotaan selittyvän tavallisesti sillä, että osa aikuiskannoista on mitä todennäköisimmin jatkuvasti silmäkooltaan pienien troolien ulottumattomissa. Välimeren alueen kalastukselle ominaiset kalastuskäytännöt, pyydykset, alusten ominaisuudet ja troolien ulottumattomissa olevat pohjakalat ovat johtaneet siihen, että useiden lajien tavanomaisille levittäytymisalueille on perustettu tilan ja ajan perusteella rajoitettuja erillisalueita, joiden avulla osa kalakannoista säilyy hengissä aikuisikään asti ja kantojen romahtaminen vältetään.

⁴ Kansainvälinen Atlantin tonnikalojen suojelukomissio.

⁵ Ks. kuudennen GFCM–ICCAT-kokouksen kertomus, jossa käsitellään Välimeren pelagisia kalakantoja (5 jakso, s. 13) ja jonka mukaan tonnikalan viljely aiheuttaisi "pelagisten lajien pyyntiponnistusten yleistä lisääntymistä, ja pyynti kohdistuisi lähitulevaisuudessa todennäköisesti pieniin ja keskikokoisiin tonnikaloihin".

Kalastusmenetelmät ovat kuitenkin tehostuneet nopeasti viime vuosikymmenen aikana, sillä sekä alusten konetehto että pyydysten koot kasvoivat, elektronisten paikannusjärjestelmien käyttö lisääntyi ja ennen kaikkea kiinteillä pyydyksillä harjoitettava kalastus kehittyi siten, että useiden pitkäikäisten lajien kutukypsiä naaraita voitiin pyytää aiemmin troolauuskelvottomilla alueilla. Lisäksi vedettävien pyydysten käyttöä yli 50 metrin syvyydessä tai yli 3 mailin etäisyydellä rannikosta, jos syvyys on alle 50 metriä, rajoittavan voimassaolevan asetuksen puutteellisesta noudattamisesta johtuva laajalle levinnyt lainvastainen troolauus rannikkoalueilla on vähentänyt "suojavaikutusta".

Tämän vuoksi tarvitaan hoitotoimenpiteitä, jotta kalastus saatettaisiin kestävälle tasolle ja kantojen määrät eivät jäisi turvallisten biologisten rajojen alapuolelle.

Nykyiset pyyntiponnistustasot ja silmäkooltaan pienien vedettävien pyydysten käyttö sekä kalakannan kaikenikäisten kalojen pyytäminen erilaisin pyydyksin ei ole kestävä ja kannattava kalastuksen periaatteen mukaista.

1.4. Ympäristönäkökohdat

Välimeren alueen kalavedet ovat yleensä lähellä rannikkoa, jossa biologinen monimuotoisuus on runsaimmillaan; kalastuksen vaikutus kalojen elinympäristöön ja ei-kaupallisiin kalavaroihin tiedostetaan myös aiempaa paremmin. ja se herättää yhä enemmän huolta.

Ympäristönsuojelua koskevien lainsäädännöllisten velvoitteiden ohella vastuullisen kalastusalan olisi varmistettava kohdelajien säilyttämisen lisäksi samaan ekosysteemiin kuuluvien tai kohdelajien lähilajien tai kohdelajeista riippuvaisten lajien säilyttäminen. Tällainen lähestymistapa on perustekijä biologisen monimuotoisuuden ja merten ekosysteemin koskemattomuuden ja näin ollen myös kalojen elinympäristöjen tuotantopiirteiden säilyttämisessä, mikä luo myönteisiä vaikutuksia myös kalavaraille ja kalastustoiminnalle.

Välimeren alueen kalastuksen aiheuttamat ympäristöuhat voidaan jakaa kahteen pääluokkaan: biologiselle monimuotoisuudelle aiheutuvat haitat ja elinympäristölle aiheutuvat haitat.

Ensimmäiseen ryhmään kuuluvat silmäkooltaan pienten pyydysten käyttö ja kaupallisten lajien liikakalastus. Muuntyyppisen kalastuksen osalta uskotaan, että kaupallisten lajien kalastuksen vähentäminen yhteisössä kestäville tasoille vaikuttaisi myönteisesti ympäristöön. Joka tapauksessa kaupallisten kalavarojen kestävä kehitys ei välttämättä johda biologisen monimuotoisuuden kestävään kehitykseen laajassa mielessä; tämän vuoksi vaaditaan aina ympäristönäkökohdat huomioon ottavia toimenpiteitä. Nykyään monet muut kuin kohdelajit, kuten nisäkkäät, linnut ja matelijat, ovat uhanalaisia. Vaikka eräissä tapauksissa suurin uhka aiheutuu muusta kuin kalastuksesta, kuten merikilpikonniin ja lintujen pesimisalueiden vähenemisestä, kalastus saattaa lisätä näitä eläimiä uhkaavaa vaaraa.

Pohjarahapyydysten ja pohjatroolien, joita vedetään usein ketjujen tai muiden laitteiden kanssa, laajalle levinnyt käyttö on tunnustettu suurimmaksi syyksi matalikoilla kasvavien siemenkasvien häviämiseen ja bentaalisten lajien yhteisöjen vähenemiseen kallioalueilla.

Voimaperäisten tekniikkojen, kuten Andreaxsen ristin käyttö jalokorallin (*Corallium rubrum*) talteenotossa tai *Lithophaga lithopaga* -suvun simpukoiden ja nävertäjäsimpukoiden (*Pholas dactylus*) talteenotto tuhoamalla tällaisten simpukoiden asuttamia kallioita, on jo pitkään ollut kiellettyä, mutta näyttää siltä, että kieltoa ei noudateta tehokkaasti. Lisäksi on havaittu merkkejä räjähteiden ja myrkkujen käytöstä.

On syytä kertoa lyhyesti ympäristösuojelun alalla tapahtuneesta alueellisesta/kansainvälisestä kehityksestä kalastuksen alalla. GFCM on sisällyttänyt ympäristönsuojelun yleisiin tavoitteisiinsa, ja GFCM:n neuvoa-antavan tiedekomiteaan on perustettu alakomitea käsittelemään ympäristökysymyksiä. Myös ICCAT pyrkii sisällyttämään ympäristönsuojelun kalavarojen hoitoa koskeviin suosituksiinsa. Barcelonan yleissopimuksen ja Bernin yleissopimuksen kaltaiset monenväliset ympäristösopimukset ovat vaikuttaneet ympäristönsuojeluun Välimeren alueella.

1.5. Yhteinen kalastuspolitiikka Välimeren alueella

Rakenne- ja markkinapolitiikkaa sovelletaan, ja se pannaan täytäntöön yhteisen kalastuspolitiikan mukaisesti Välimeren alueella samalla tavalla kuin muualla yhteisössä. Tämä pätee myös valvontapolitiikkaan, vaikka eräiden sen osien täytäntöönpano on viivästynyt Välimeren alueella. Säilyttämispolitiikkaa on kuitenkin perinteisesti harjoitettu eri tavoin kuin muualla. Esimerkiksi Välimeren altaalla ei ole sovellettu suurimpia sallittuja saaliita (TAC), joka on yhteisen kalastuspolitiikan tärkein kalavarojen säilyttämiseen tähtäävä väline. Vasta vuodesta 1998 alkaen tätä järjestelmää on sovellettu yhteen kalakantaan (tonnikala) Välimeren alueella. Lisäksi eräät yhteisen kalastuspolitiikan osat, kuten kalastuspäiväkirja, otettiin käyttöön Välimeren alueella myöhemmin kuin Atlantilla.

Tämä johtuu pitkälti edellä kuvatuista Välimeren alueen ominaispiirteistä, mutta joissakin tapauksissa näitä ominaispiirteitä on käytetty tekosyynä jättää toteuttamatta toimenpiteitä, jotka ovat siellä aivan yhtä tärkeitä ja tarpeellisia kuin muilla yhteisön alueilla. On selvää, että yhteisö on sitoutunut sääntelemään kalavaroja Välimeren alueella aivan yhtä tiukasti kuin muuallakin. Välimeren alueen kalastusta koskeva sääntely olisi ajantasaistettava siten, että kalastuksen kehitys ja ensisijaiset tavoitteet vastaisivat muita yhteisön alueita, vaikkakin eräitä erityisvälineitä voidaan soveltaa tarvittaessa.

2. TAVOITTEET

Yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteet ovat Välimeren alueella samat kuin muilla yhteisön vesillä, eli varmistaa veden elollisten luonnonvarojen kestävä käyttö ympäristöllisesti, taloudellisesti ja sosiaalisesti.

Yhteisen kalastuspolitiikan yleistavoitteiden ohella on myös useita erityistavoitteita, joilla pyritään Välimeren alueen kalavarojen kestävään hoitoon.

2.1. Yhteisö johtavassa asemassa

Yhteisöllä on jatkossakin oltava johtava asema tehokkaan säilyttämisen- ja hoitojärjestelmän täytäntöönpanemisessa Välimeren kalastuksen osalta. Yhteisön

olisi jatkettava kalavarojen hoitamisen edistämistä GFCM:ssä ja samalla toimittava tarpeen vaatiessa yhteisön tasolla odottamatta GFCM:ssä tehtäviä päätöksiä. Johtava asema ei tarkoita toimimista eristyksissä. Välimeren alueella sijaitsevien yhteisön ulkopuolisten valtioiden kanssa on syytä tehdä yhteistyötä, mutta tämä edellyttää, että yhteisö myöntää niille teknistä apua ja rahoitustukea ennen kaikkea yhteisön ja jäsenvaltioiden nykyisten kahdenvälisten ja alueellisten yhteistyöohjelmien kautta.

2.2. Kalavarojen hoito asianmukaisella tasolla

Rannikkokalastus on Välimeren alueella suhteellisesti paljon tärkeämpää kuin muualla yhteisössä. On tarpeen arvioida uudelleen, olisiko toimet toteutettava paikallisella, kansallisella, kansainvälisellä vai yhteisön tasolla. Rannikkokalastusta voitaisiin ehkä hallinnoida paremmin paikallisella tai kansallisella tasolla, koska ongelmat ovat lähellä ja paikallisviranomaiset voivat toimia nopeammin paikallisten kalastajajärjestöjen kanssa. Jos kalastajat eivät kuitenkaan suhtaudu myönteisesti vastuulliseen kalastukseen, ongelmien läheisyys saattaa lisätä vaaraa, että biologisesti kestävä kalastuksen tärkeimmät tavoitteet hylätään sosiaalis-taloudellisten tekijöiden vuoksi. Yhteisön on syytä puuttua asiaan, jos ja kun kalastus koskee kalavarojen säilyttämisen, ympäristökysymysten tai markkinointisyyden vuoksi useampia valtioita kuten Atlantilla. Yhteisön on määriteltävä tarkasti, minkätyyppisestä kalastuksesta on kyse ja keskitettävä yhteisön toimenpiteet siihen. Vaikka yhteisö hyväksyykin, että jäsenvaltiot hoitavat rannikkoalueiden kalavaroja, sen on kuitenkin vahvistettava kalavarojen säilyttämistä ja ympäristönsuojelua koskevat yhteiset vaatimukset.

On huomattava, että vaeltavien tai jaettujen kantojen kalastus on lisääntymässä, koska kalastuskäytänteet ovat muuttuneet ja kalastustoimintaan on perehdytty paremmin (ks. **liite 3**), mutta myös pienimuotoinen kalastus on edelleen yleistä.

Voidaan erottaa kolme erityyppistä kalastusta, joihin yhteisö osallistuu vaihtelevassa määrin:

1. *Laajasti vaeltavien lajien kalastus.* Tällaisia kalavaroja on hoidettava yhteisön tasolla erityisesti asianomaisissa alueellisissa kalastusjärjestöissä, joita ovat Kansainvälinen Atlantin tonnikalojen suojelukomissio (ICCAT) ja Välimeren yleinen kalastusneuvosto (GFCM). Yhteisö pyrkii aktiivisesti edistämään näiden kalakantojen monenvälistä hoitoa, ottamalla käyttöön tarvittavat saalisrajoitukset, tekniset toimenpiteet ja pyyntiponnistuksen vähentämistoimet (ks. liite 3).

2. *Jaettujen pohjakalakantojen ja pienten pelagisten kantojen kalastus tai kalastus jaetuilla alueilla* (esim. Albòranin saaren ympäristö, Valencian rannikko, Lioninlahti, Ligurianmeri, Tyrrhenanmeri, Korsikaa ja Sardiniaa ympäröivä meri, Adrianmeri, Joonianmeri, Egeanmeri, Sisiliansalmi), jotka koskevat vähintään kahta maata. Näihin kantoihin olisi sovellettava pyyntiponnistuksen rajoittamista, teknisiä toimenpiteitä ja tarvittaessa saalismäärien vähentämistä koskevaa yhteisön tai kansainvälistä sääntelyä. Tästä voitaisiin sopia GFCM:ssä, ja sitä voitaisiin mahdollisesti soveltaa seutukunnissa neuvoa-antavan tiedekomitean suositusten mukaisesti. Neuvoa-antava tiedekomitea on toistaiseksi nimennyt vain 10 kantaa tässä luokassa, ja se suositti alakomiteoitaa nimeämään lisää jaettuja kalakantoja. Myös muita jaettuja kantoja ja kalastustyyppejä voidaan ottaa mukaan FAO:n seutukuntaohjelmissa tehdyn työn ansiosta. Joidenkin alueiden jaettuja kantoja ei vielä pystytä nimeämään varmuudella tieteellisten tietojen perusteella, joskin muiden

tietojen ja maantieteellisen läheisyyden perusteella voidaan ehdottaa todennäköisesti jaettuja kantoja. Kattavampi luettelo esitetään liitteessä 3.

3. *Sellaisten lähinnä kansallisille vesialueille levittäytyneiden kantojen kalastus, joita pyytää ainoastaan yksi jäsenvaltio.* Tällaisia kalakantoja olisi hoidettava edelleen jäsenvaltioiden tasolla, edellyttäen että pyynnistä ei aiheudu luokkaan 1 tai 2 kuuluvien kantojen huomattavia sivusaaliita.

2.3. Ympäristönäkökohtien sisällyttäminen kalavarojen hoitoon

Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 6 artiklassa määrätty yhteisön yleinen sitoumus sisällyttää ympäristönäkökohdat osaksi yhteisöpolitiikkaa edellyttäen yhteisöltä asianmukaisia toimia elinympäristöjen ja lajien suojelemiseksi kalastuksen kielteisiltä vaikutuksilta.

Ympäristönäkökohtien sisällyttämistä osaksi yhteistä kalastuspolitiikkaa ja sen saavuttamiskeinoja kuvataan yhteisön toimintasuunnitelmasta ympäristönsuojelua koskevien vaatimusten sisällyttämiseksi yhteiseen kalastuspolitiikkaan annetussa komission tiedonannossa KOM(2002) 186. Tätä toimintasuunnitelmaa on tarkoitus soveltaa kaikkeen yhteisön kalastukseen myös Välimeren alueella.

Suojeltujen lajien sivusaaliiden osalta olisi kiinnitettävä erityistä huomiota harvoin jäljellä oleviin munkkihylyjekantoihin. Kilpikonniin ja merilintujen suojeleminen pitkäsiimakalastukselta saattaa joissakin tapauksissa olla erityisen tarpeellista. Valaista koostuvat sivusaalit ovat vähemmän merkittäviä äskettäin käyttöönotetun ajoverkkokiellon ansiosta, vaikka kansainvälisesti olisi hyödyllistä toteuttaa toimia suojelun ulottamiseksi koskemaan kaikkea Välimeren alueen kalastusta. Valaiden ja kalastuksen välinen vuorovaikutus on sivusaalisilmiön ohella kasvava ongelma, jota on syytä seurata huolellisesti.

Elinympäristöille aiheutuvien haittojen kannalta on erityistä syytä suojella meriruohon (kuten *Posidonia*-, *Zoostera*- ja *Cymodocea*-suvun siemenkasvien), jalosilkisimpukan ja syvänmeren valkokorallin kasvualustoja sekä rannikkoalueiden kovalla merenpohjalla sijaitsevaa eloyhteisöä troolauksen, ruoppaamisen ja tämänkaltaisen toiminnan vaikutuksilta. Simpukoiden pohjanuottavedon vaikutusta on myös valvottava, sillä se saattaa vähentää pehmeän merenpohjan kapasiteettia ylläpitää pohjalla elävien lajien monimuotoisuutta.

Kääntöpuolella on kalastuksen ympäristövaarojen vaikutus kalastukseen. Vaikka ympäristövaaroja ei pystytä valvomaan yhteisen kalastuspolitiikan avulla, ne muodostavat ongelman, johon olisi löydettävä ratkaisu. Yksi pahimmista ongelmista on ajoittain joskaan ei täysin säännöllisesti esiintyvä tahmea levä, joka tarttuu pyydyksiin ja estää niiden käytön. Tämä ilmiö voi johtua liiallisen nitraatti- ja fosforipitoisuuden aiheuttamasta rehevöitymisestä, ja se voi aiheuttaa merkittäviä menetyksiä kalastusalalle. Komission olisi syytä tutkia yhdessä jäsenvaltioiden kanssa ilmiön syitä ja vahvistaa asianmukainen vastuu ja korvausjärjestelmät.

Ympäristönsuojelua ja kalastusasioita sekä yhteisössä että jäsenvaltioissa käsittelevien toimivaltaisten viranomaisten välillä on oltava hyvät suhteet, jotta näillä kahdella alalla voidaan toteuttaa tehokkaat ja yhteisvaikutukseltaan moitteettomat toimet. Komissio valmistelee parhaillaan meriympäristön suojelemiseen tähtäävää kattavaa strategiaa, jolla ohjataan tällaista koordinoitua.

2.4. Kokemukseen nojaaminen

Välimeren alueella on erityisesti pyyntiponnistuksen osalta toteutettu useita tehokkaita hoitotoimenpiteitä, jotka kalastajajärjestöt ovat hyväksyneet tai jotka on pantu täytäntöön alueellisilla tai kansallisilla toimenpiteillä. Sataman ulkopuolella tapahtuvien kalastuspäivien ja/tai -tuntien valvontaa koskevat esimerkit ovat hyvin tiedossa. Aluskohtaisten päiväsaaliiden rajoittaminen on toinen esimerkki paikallistasolla hyväksytystä toimenpiteestä. Kalastajat ovat hyväksyneet osan näistä suunnitelmista. Yhteisö käyttää tulevaisuudessa hyväkseen asiasta saatua kokemusta erityisesti uusien alueellisten neuvoa-antavien komiteoiden konsultointimenettelyssä.

2.5. Täytäntöönpanositoumus

Täytäntöönpanoa ei ole saatu lähellekään päätökseen millään yhteisön kalastusalueella. Uuteen yhteisen kalastuspolitiikkaan on sisällyttävä sitoumus parantaa valvontaa ja täytäntöönpanoa Välimeren alueella, kuten kaikkialla muuallakin.

Tämän sitoumuksen varmistamiseksi on tärkeää, että kalastajajärjestöt ja muut asianomaiset noudattavat sitoumusta kokonaisuudessaan. Tämän vuoksi kalastajien laajempi osallistuminen politiikan kehittämiseen on erityisen tärkeää, jotta kalavarojen hoitotoimenpiteitä ymmärretään paremmin ja niiden noudattaminen tehostuu.

2.6. Eri hoitotoimenpiteiden kokonaisvaltainen käyttö

Välimeren alueen kalastus on mutkikasta lajien runsauden sekä pyydysten ja kalastuskäytänteiden monipuolisuuden kannalta. Yhdessä alueen taloudellisen rakenteen kanssa tämä mahdollistaa sen, että kalastajat voivat mukautua joustavasti ja nopeasti ulkoisten tekijöiden, kuten kalavarojen hoitotoimenpiteiden, aiheuttamiin epätoivottaviin vaikutuksiin ja vastata niihin.

Tämän vuoksi kalavarojen hoidon olisi oltava kokonaisvaltaista ja johdonmukaista, ja eri käytettävissä olevia välineitä olisi sovellettava yhtenäisesti. Eräät toimenpiteet voidaan yhdistää niiden vaikutuksen tehostamiseksi ja kalastusjärjestelmän joustavuuden lisäämiseksi.

Tällaisessa kokonaisvaltaisessa sääntelytoimenpiteiden järjestelmässä samaan päämäärään pyrkivien toimenpiteiden olisi oltava jossakin määrin päällekkäisiä. Jos tärkein kalavarojen hoitojärjestelmä (eli pyyntiponnistuksen valvonta) jostakin syytä pettää, toisen hoitotason olisi toimittava turvajärjestelmänä. Tähän toiseen tasoon voivat kuulua saalismäärien rajoittaminen tai eräät suljettujen alueiden/kausien kaltaiset tekniset toimenpiteet taikka muiden teknisten toimenpiteiden ja kalastusmenetelmien ominaisuuksien välinen vuorovaikutus ja/tai jonkin kalakannan eri populaatioiden täysimääräisen hyödyntämisen estävät pyydykset.

2.7. Kalastuksen sosiaalisen tärkeyden tunnustaminen

Välimeren alueella kalastusalueiden keskimääräinen ikä on melko korkea vaihdellen Kreikan 23 vuodesta Espanjan 29 vuoteen. Tämän vuoksi työ-, elin-, terveys- ja turvallisuusolot ovat aluksilla kaikkea muuta kuin parhaat mahdolliset. Laivasto ei

pysty myöskään vastaamaan täysimittaisesti saaliiden käsittelyn, jätehuollon sekä melu- ja öljysaasteen aiheuttamien ongelmien asettamiin haasteisiin.

Lisää huolta aiheuttaa myös se, että nuorempi sukupolvi ei ole kiinnostunut kalastustoiminnasta, vaikka se on perinteisesti tarjonnut työmahdollisuuksia kalastuksesta riippuvaisilla alueilla. Uuden työvoiman puute ja iäkkäämpien kalastajien menettämät työpaikat synnyttävät sosiaalisia ongelmia alueilla, joilla on vain vähän tai ei ollenkaan vaihtoehtoja. Tällainen suuntaus vaikuttaa kielteisesti kalastustoimintaan liittyvän kulttuuriperinnön siirtymiseen.

Komission mielestä tällainen suuntaus voidaan keskeyttää vain siirtymällä kohti kestävästä kalastuksesta, jossa kalavaroja hoidetaan paremmin ja kalastusyritykset ovat kannattavampia ja tuottavat enemmän voittoa.

Yhteisen kalastuspolitiikan uudistamista koskevassa toimintasuunnitelmassa (KOM(2002) 181 lopullinen) luetellaan toimenpiteet, joilla vastataan uudistuksen käyttöönoton aiheuttamiin sosiaalisiin vaikutuksiin Välimeren alueella.

2.8. Kansainvälinen ulottuvuus: monenvälisyys ja yhteistyö

Koska kansainväliset vedet ovat laajat Välimeren alueella, on tärkeää hoitaa kalavaroja myös kansainvälisen yhteistyön puitteissa ainakin laajasti vaeltavien kantojen kalastuksen osalta. Tehtävä on vaikeampi Välimeren alueella kuin muualla yhteisössä, sillä Välimerellä on useita yhteisön ulkopuolisia maita, joilla on vain vähän keinoja ja/tai perinteitä hoitaa kalavaroja. Monenvälisestä kalavarojen hoidosta on kokemusta vain vähän tai ei ollenkaan. Yhteisön kalavarojen hoidon edistymistä saattaa näin ollen haitata muiden alueen maiden noudattamat erilaiset lähestymistavat. Tämän vuoksi kalavarojen hoidon monenvälisyys edellyttää tällä alueella tehokasta yhteistyötä, joka helpottaa yhteisön ulkopuolisten maiden omistautumista kalavarojen hoitoon.

Juuri tällä alalla yhteisön on erittäin tärkeitä toimia johtavassa asemassa. Tällainen yhteistyö edellyttää, että yhteisö myöntää teknistä apua ja taloudellista tukea yhteisön ulkopuolisille maille mahdollisuuksien mukaan nykyisten yhteisön ja jäsenvaltioiden tukijärjestelmien mukaisesti.

Lisäksi on tehtävä aloitteita yhteisön ja sen ulkopuolisten maiden kalastusalan välisen yhteistyön vaalimiseksi ja helpottamiseksi sekä pyynnin- että vesiviljelyalalla.

3. YHTEISÖSSÄ TARVITTAVAT TOIMET

Edellä esitettyjen periaatteiden ja tavoitteiden perusteella komissio katsoo, että yhteisössä olisi toteutettava monia toimenpiteitä, jotta yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteet saavutettaisiin Välimeren alueella. Tässä toimintasuunnitelmassa kehoitetaan toteuttamaan yhteisössä seuraavat erityistoimet:

- merivesiä koskevan lainsäädännön yhdenmukainen soveltaminen;
- kokonaispyyntiponnistuksen vähentäminen;
- saalismäärien rajoittaminen mahdollisuuksien mukaan;

- nykyisten kalastuskäytänteiden parantaminen sekä kalakantoihin ja ympäristöön kohdistuvien kielteisten vaikutusten vähentäminen;
- valvonnan ja täytäntöönpanon parantaminen;
- tieteellisten rakenteiden lujittaminen ja tieteellisten tietojen lisääminen;
- asianosaisten osallistuminen nykyistä enemmän konsultointimenettelyyn.

Lopuksi kommentoidaan lyhyesti yhteyksiä yhteisen kalastuspolitiikan muihin osiin kuin kalavarojen säilyttämispolitiikkaan.

3.1. Vesiä koskevan lainsäädännön yhtenäinen soveltaminen

Yksinomaisia talousvyöhykkeitä ja kalastusten suojavyöhykkeitä koskevien ilmoitusten tilanne on tällä hetkellä Välimeren alueella hyvin epäjohdonmukainen. Yksi jäsenvaltio (Espanja) on julistanut 49 mailin etäisyydelle ulottuvan kalastuksen suojavyöhykkeen ja yksi hakijamaa (Malta) julisti vuonna 1971 25 mailin etäisyydelle ulottuvan yksinomaisen talousvyöhykkeen. Ranska ja Italia ovat ilmoittaneet, että niiden aluevedet ulottuvat 12 mailin etäisyydelle, kun taas Kreikan aluevedet ulottuvat kuuden mailin etäisyydelle.

Kalastuksen suojavyöhykkeiden julistaminen enintään 200 mailin etäisyydelle perusviivoista saattaa vaikuttaa myönteisesti kalavarojen hoitoon, sillä noin 95 prosenttia yhteisön saalista pyydetään Välimerellä 50 mailin etäisyydellä rannikosta. Tällaiset kalastuksen suojavyöhykkeet helpottaisivat varmasti valvontaa samoin kuin laitonta, sääntelemätöntä ja ilmoittamatonta kalastustoimintaa vastaan käytävää taistelua. Kalastuksen suojavyöhykkeiden julistaminen olisi huomattavasti tehokkaampaa, jos kaikki asianomaiset valtiot tekisivät sen yhtenäisesti. Tämän vuoksi olisi toivottavaa, että yhteisön jäsenvaltiot ja myöhemmin myös kaikki muut alueen maat tekisivät yhteistyötä kalastusten suojavyöhykkeitä perustettaessa.

On muistettava, että kalastuksen suojavyöhykkeet (toisin kuin yksinomaiset talousvyöhykkeet) koskevat pelkästään kalavarojen sääntelyä. Kalastuksen suojeluvyöhykkeiden perustaminen ei vaikuttaisi muihin sääntelykysymyksiin (mineraalit, navigointioikeudet jne.). Kalastuksen suojavyöhykkeiden julistamisen myötä tulee mahdolliseksi toteuttaa useita toimenpiteitä yhteisön ulkopuolisten maiden kalastusalusten vapaan pääsyn rajoittamiseksi tai tällaiset vyöhykkeet perustetaan yksinkertaisesti muiden maiden alusten valvomiseksi.

Kalastuksen suojavyöhykkeiden yhtenäisestä julistamisesta olisi sekä hyötyä että haittaa. Hyötyjä ovat mm.

- mahdollisuus soveltaa kalavarojen hoitotoimenpiteitä huomattavasti laajemmalla alueella;
- valvonnan ja täytäntöönpanon huomattava tehostuminen;
- tällä hetkellä Välimeren kansainvälisillä vesillä kalastavien eräiden (Kaukoidän) alusten pääsyn kieltäminen tai vähintäänkin niiden valvominen;
- laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän kalastuksen rajoittamisen helpottuminen.

Haittoja ovat mm.

- vaara, että yhteisön alusten pääsy eräille kalastusvesille estyy, jos yhteisön ulkopuoliset maat (kuten Kroatia ja Tunisia) noudattavat yhteisön esimerkkiä; tämä ongelma voidaan kuitenkin ratkaista kahdenvälisillä kalastussopimuksilla;
- huomattavat poliittiset vaikeudet eräillä alueilla;
- vaikeus vahvistaa perusviivat Välimeren kapeimmilla alueilla.

Komission mielestä tämän alan aloitteen toteuttaminen edellyttää, että jäsenvaltiot kutsutaan keskustelemaan yhteisön tasolla yhteisen lähestymistavan mielekkyydestä ja siitä, olisiko mahdollisen kalastuksen suojavyöhykkeiden perustamisen yhteydessä rajoitettava yhteisön ulkopuolisten maiden alusten pääsyä vai riittäisikö pelkkä kalastustoiminnan valvonta. Tällaiseen keskusteluun olisi otettava mukaan myös asianomaiset ehdokasmaat.

Jos näiden keskustelujen tuloksena saavutetaan selkeä yhteisön kanta, olisi seuraavaksi järjestettävä Välimeren rannikkovaltioiden välinen konferenssi Välimeren laajuisen yhteisen lähestymistavan tarkastelemiseksi.

3.2. Pyyntiponnistuksen hallinnointi

Edellä esitetyn kalavarojen tilanteen perusteella ajatellaan yleisesti, että kalastuskuolevuutta olisi vähennettävä huomattavasti.

Erityyppisen kalastuksen saaliiden monipuolisuuden, teknisen vuorovaikutuksen ja purkauspaikkojen hajaantuneisuuden vuoksi yhtä lajia koskevat lähestymistavat ja tuotokseen vaikuttavat toimenpiteet, kuten TAC:t ja kiintiön hallinnointijärjestelmät, eivät usein sovellu Välimeren alueelle. Ainoan poikkeuksen muodostavat laajasti vaeltavat lajit ja ehkä myös eräät pienet pelagiset lajit ja tietyt äyriäiset (ks. 4.3 kohta).

Pyyntiponnistuksen vähentämiseen ja valvontaan tilapäisesti tai pysyvästi tähtäävät toimenpiteet ovat yksi perusväline Välimeren alueen kalavarojen hoitamiseksi. Useimmissa tapauksissa ei ole muuta vaihtoehtoa kuin rajoittaa käyttöä ja/tai laajentaa kyseistä rajoitusta ja ottaa käyttöön asianmukainen kalastuslupajärjestelmä sekä pienentää laivaston kokoa ja lyhentää kalastusaikoja. Nämä toimenpiteet vaikuttavat eniten jaettujen ja vaeltavien lajien pyyntiin. Alustava ja epätäydellinen luettelo tällaisesta kalastuksesta on **liitteessä 4**.

Olisi korostettava, että GFCM:ssä tällä hetkellä suurelta osin yhteisön aloitteen ansiosta tehtävässä työssä keskitytään eri Välimeren kantojen pyyntiponnistusten tunnistamiseen. GFCM:ssä ymmärretään, että TAC:n soveltaminen olisi tehotonta monilajikalastuksessa.

Pyyntiponnistuksen hallinnoinnissa olisi mahdollisuuksien mukaan otettava huomioon GFCM:n tekemät ehdotukset sekä sen antamat suositukset ja neuvot; lisäksi olisi tarkasteltava Välimeren alueen maantieteellistä alajakoa, sellaisena kuin GFCM:n neuvoa-antava tiedekomitea on sen määritellyt. Tässä mielessä GFCM:n tapa lähestyä kalavarojen hoitoa hallinnointialueiden ja toimintayksiköiden kautta vastaa tässä kohdassa esitettyjä suuntauksia.

Pyyntiponnistuksen hallinnoinnin perustekijöitä ovat paikallisella tai kansallisella tasolla saatu kokemus, yksinkertaisten sääntöjen vahvistaminen (kuten vuotuisten kalastuspäivien enimmäismäärä), lyhyt työviikko, kalastuskielto kansallisina vapaapäivinä ja satama-alueen ulkopuolella vietettävän päivittäisen enimmäisajan vahvistaminen tai, kun on kyse yli päivän kestävästä kalastusmatkoista, päivittäisen kalastusajan rajoittaminen. Hiljattain käyttöön otettu alusten valvontajärjestelmä (VMS) ja sen ulottaminen koskemaan alle 24 metriä pitkiä kalastusaluksia helpottavat pyyntiponnistuksen hallinnoinnin asianmukaista täytäntöönpanoa.

Pyyntiponnistus vahvistetaan asianomaisten kalakantaryhmien kestävän kalastuksen tasolle. Tämän vuoksi saattaa olla tarpeen määritellä bruttovetoisuutta ja moottoritehoa koskevien perusteiden lisäksi eräiden kalastustyyppien osalta muita pyyntiponnistusperusteita, jotka voivat liittyä alusten kokoon ja pyydyksiin. Jäsenvaltiot voivat panna joustavasti täytäntöön tällaiset pyyntiponnistusrajoitukset (merellä vietettävien päivien ja alusten lukumäärän rajoittaminen, kalastusalusten enimmäismitat jne.) Tämän vuoksi on olennaista tietää, kuka pyytää mitä, missä ja millä tavalla. Näin ollen kalastustoiminnan, laivaston jakautumisen, alusten ominaisuuksien, navigointitodistusten ja kalastuslupien on vastattava paremmin toisiaan.

Eräissä tapauksissa yhteisön pyyntiponnistuksen rajoittamissuunnitelmissa on otettava huomioon pyydysten mitat siinä määrin kuin niillä on vaikutusta pyyntiponnistukseen.

3.3. Saalisrajoitukset

Huolimatta siitä, että eräillä alueilla on jo vahvistettu saalisrajoituksia lähinnä taloudellisista syistä ja markkinahintojen valvomiseksi, eräät edellä mainitut Välimeren alueen kalastuksen piirteet saattavat heikentää pyyntirajoituksin ja kiintiöin tapahtuvan kalavarojen hoidon tehokkuutta näillä alueilla. Vaikka kaikkein tärkein Välimeren alueella käyttöön otettava kalavarojen hoitoon tähtäävä väline on pyyntiponnistuksen hallinnointi yhteisön tasolla, saattaa TAC:n soveltaminen olla soveltuva väline tietyissä tapauksissa. Tonnikala on tällä hetkellä ainoa Välimeren alueen kalakanta, johon sovelletaan TAC:ia ja kiintiöitä. Tonnikalan lisäksi niitä aletaan soveltaa eräisiin muihin kalakantoihin heti, kun tieteelliset tiedot ovat käytettävissä.

- TAC:ien ja kiintiöiden soveltamista ehdotetaan ainakin Välimeren miekkakalaan, mutta tämä edellyttää ICCAT:n ja GFCM:n hyväksyntää.

- Muita laajasti vaeltavia kalalajeja, kuten valkotonnikaloja, eräitä pieniä tonnikaloja ja jopa dolfiineja (*Coryphaena*-suku) voitaisiin keskipitkällä aikavälillä säännellä TAC:ien ja kiintiöiden avulla asianomaisissa monenvälisissä elimissä. Laajasti vaeltavien kalojen osalta töitä olisi tehtävä ennen kaikkea jo olemassa olevissa monenvälisissä kalastusjärjestöissä.

- Eräitä pieniä pelagisia kalalajeja (sardiini, sardelli) ja eräitä äyriäislajeja (keisarihummeri ja katkaravut) voitaisiin myös hallinnoida TAC:eilla ja kiintiöillä, sillä näiden kantojen pyynti on erittäin kohdennettua, jolloin suurin osa saaliista koostuu juuri näistä lajeista.

Tässä yhteydessä on syytä mainita Euroopan yhteisön kansainväliset sitoumukset ja vastuu panna täytäntöön kansainväliset TAC:t ja noudattaa niitä. Myös kiintiön alaisten kantojen vapaa-ajan kalastusta olisi hallinnoitava kaupallisessa kalastuksessa sovellettavia järjestelmiä vastaavalla kiintiö-, valvonta- ja ilmoitusjärjestelmällä.

3.4. Kalastusmenetelmien kehittäminen säilyttämistarkoituksia varten

3.4.1. Nykyisten teknisten toimenpiteiden tarkistaminen yhteisölle tärkeän kalastuksen osalta

Pyyntiponnistuksen tai saalismäärän vähentämiseen perustuvan kalastusintensiteetin kaventamisen lisäksi on tarkasteltava tapaa, jolla kalastusta harjoitetaan yhteisön kalastuspolitiikan tavoitteiden saavuttamiseksi Välimeren alueella.

Asetus (ETY) N:o 1626/94 on ratkaiseva askel kohti teknisten toimenpiteiden yhdenmukaistamista Välimeren alueella sijaitsevien jäsenvaltioiden välillä. Mainittu asetus on kuitenkin vanhentunut, ja sitä olisi tämän vuoksi tarkistettava tässä asiakirjassa vahvistettujen periaatteiden ja tavoitteiden mukaisesti.

Edellä 2.2 kohdassa kuvatus periaatteen mukaisesti muiden kuin jaettujen tai vaeltavien kantojen rannikkokalastukseen sovellettavat tekniset toimenpiteet kuuluvat jäsenvaltioiden toimivaltaan. Näissä tapauksissa yhteisö ainoastaan vahvistaa kantojen säilyttämistä ja ympäristöä koskevat vaatimukset. Vaatimukset voivat olla säännöksiä, joissa säädetään tavoitteista ja vältettävistä kalastuskäytännöistä. Jäsenvaltioiden on noudatettava näitä vaatimuksia tällaisten kalavarojen kansallisessa hoidossa.

Useita valtioita koskevia teknisiä toimenpiteitä säännellään ja yhdenmukaistetaan yhteisön tasolla. Tämän tyyppinen kalastuksen tunnistamisessa noudatetaan seuraavia perusteita:

1. Kalavarojen säilyttäminen: Yhteisön tasolla hoidettujen kalavarojen (eli kalavarojen, joiden pyyntiponnistusta on rajoitettu ja/tai joihin sovelletaan TACia) teknisiä säilyttämistoimenpiteitä pidetään 4.2 ja 4.3 kohdassa määriteltyjen periaatteiden mukaisina.
2. Ympäristö: Useita maita koskevien ympäristökysymysten (muista vaelluslajeista tai laajalle levinneistä lajeista kuin kohdelajeista koostuvat sivusaaliit sekä rannikkoalueilla ja avomeren kalliopaljastumilla esiintyvien kalojen keskeisten elinympäristöjen suojele) ratkaisemiseksi toteutettavat tekniset toimenpiteet.
3. Markkinat: Tärkeimpien lajien vähimmäiskoot. Vähimmäiskokoja on noudatettava riippumatta siitä, hoidetaanko kyseisiä kalavaroja yhteisön vai jäsenvaltion tasolla, jotta kalastustuotteiden yhtenäismarkkinat eivät häiriintyisi.

Edellä esitettyjen perusteiden mukaisesti komissio pitää tällä hetkellä tärkeimpinä seuraavia teknisiä toimenpiteitä:

1. Teknisten hoitotoimenpiteiden tärkein tavoite on parantaa kaupallisten lajien käyttöä, jotta saaliit valikoituisivat paremmin ja niissä olisi vähemmän kalanpoikasia. Tätä tarkoitusta varten tarvitaan useita toimenpiteitä: - Pohjatroolien ja muiden vedettävien pyydysten tekniset edellytykset on tarkastettava valikoituvuuden parantamiseksi ottaen huomioon pyydettyjen lajien moninaisuus. Kalastuksen

moninaisuuden ja Välimeren lajien pienen koon vuoksi on selvää, että silmäkoon suurentaminen 40 millimetristä johtaisi huomattaviin taloudellisiin tapioihin ainakin lyhyellä aikavälillä. Tämän vuoksi sitä on vaikea hyväksyä. Tästä syystä olisi kiinnitettävä erityistä huomiota pyydysten suunnitteluun (aukot, valinta/valikointipaneelit, troolin perän ja sen jatko-osan välinen pauloitusmitoitus jne.) ja silmien muotoihin ja tarkasteltava laitteita, joita voidaan kiinnittää vedettäviin pyydyksiin.

- Pyydysten ominaisuudet, kuten riimuverkkojen ja kidusverkkojen pauloitusmitoitus ja silmien vähimmäiskoot, pitkäsiiman koukun koot ja mahdollisesti muiden pyydysten mitat. Tällaisten pyydysten lukumäärää ja mittoja koskevat toimenpiteet ovat myös tarpeen edellä 4.2 kohdassa tarkoitettujen pyyntiponnistuksen hallinnointitoimenpiteiden ohella.

- Suljettujen alueiden/kausien käyttöönotto suurten kalanpoikasista tai kutukypsistä naaraista koostuvien keskittymien suojelemiseksi.

2. Ympäristökysymyksiä koskevien teknisten toimenpiteiden osalta uusi asetus sisältää toimenpiteitä 4.4.3 kohdassa mainittujen seikkojen täytäntöönpanemiseksi; tällaisia toimenpiteitä ovat esimerkiksi muista kuin kohdelajeista koostuvien sivusaaliiden vähentäminen ja kalojen keskeisten elinympäristöjen suojaamiseksi mahdollisesti perustettavat rauhoitusalueet (joilla kalastus on kielletty).

3. Vähimmäiskokoja olisi tarkasteltava yleisesti uudelleen seuraavien seikkojen perusteella:

- Tarve ottaa mahdollisuuksien mukaan huomioon kyseisten lajien pyytämiseen laillisesti käytettyjen pyydysten valikoivuus.

- Sekä Välimerellä että Atlantilla esiintyvien lajien osalta vähimmäiskokojen yhdenmukaistaminen mahdollisimman pitkälti. Kuitenkin joissakin tapauksissa on perusteltua soveltaa lajien erilaisen biologian vuoksi erilaisia vähimmäiskokoja. Tämän vuoksi on tarpeen varmistaa asianomaisin merkinnöin, että kalastustuotteiden pyyntialue voidaan tunnistaa yksiselitteisesti.

Jäsenvaltioiden hoitamien kalavarojen osalta uusia teknisiä toimenpiteitä koskevassa asetuksessa olisi säädettävä jäsenvaltioiden vähimmäisvaatimuksista, joilla varmistetaan kyseisten kalavarojen kestävä kehitys, tärkeiden bentaalisten lajien yhteisöjen säilyttäminen ja ympäristönsuojelua koskevan yhteisön lainsäädännön tiukka noudattaminen. Jäsenvaltioiden olisi ilmoitettava komissiolle määräajoin toteuttamistaan toimenpiteistä ja niiden tuloksista.

Vapaa-ajan kalastajien suuren määrän sekä pyydysten tyyppin ja mittojen vuoksi on perusteltua toivoa, että vapaa-ajan kalastus otetaan mukaan kalavarojen hoitotoimenpiteisiin kalavarojen säilyttämiseksi ja hoitosääntöjen oikeudenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi.

Asetuksen (ETY) N:o 1626/94 nykyisiä poikkeuksia tarkastellaan komissiossa edellä 2.2 kohdassa kuvattua periaatetta noudattaen. Tämän arvioinnin perusteella komissio ehdottaa, mitä poikkeuksia olisi jatkettava yhteisössä ja mistä poikkeuksista voidaan päättää jäsenvaltioissa. Eräiden pyydysten ja kalastuskäytänteiden, kuten nuottien, käyttökieltojen olisi katsottava kuuluvan yhteisön toimivaltaan, ja niiden

soveltamista olisi jatkettava, ellei uusista tieteellisistä tiedoista muuta johdu. Eräiden pyydysten käytön jatkamista koskevat päätökset olisi kuitenkin tehtävä jäsenvaltioissa edellä mainittujen yleisten edellytysten mukaisesti silloin, kun tällaisia pyydyksiä käytetään muuhun pyyntiin kuin jaettujen tai vaeltavien kantojen rannikkokalastukseen.

3.4.2. *Pois heitettävät kalat*

Pois heitettävät kalat muodostavat suuren ongelman, joka johtuu silmäkooltaan pienten troolien valikoituvuuden vähäisyydestä sekä sallitun silmäkoon ja kalojen vähimmäiskoon heikosta yhteensopivuudesta. Viime vuosina tehtyjen arvioiden mukaan noin 50 prosenttia pois heitetystä biomassasta on kaupallista arvoa omaavia syötäviksi kelpaavia lajeja. Lisäksi keskimäärin yli 60 prosenttia kaikista pyydettyistä kaupallisista ja ei-kaupallisista lajeista heitetään säännöllisesti pois. Egeanmerellä ja Kreikan Joonianmerellä tehtyjen arvioiden mukaan pohjatrooleilla saadusta kokonaissaalista heitetään pois 39–49 prosenttia. Pohjatrooleilla saadusta kokonaissaalista heitetään pois keskimäärin 13 000–22 000 tonnia vuosittain, mikä on noin 12 prosenttia koko saaliista.

Tämän vuoksi tätä ongelmaa on analysoitava perinpohjin myös Välimeren alueella uusien tieteellisten tietojen perusteella. Pois heitettyjä kaloja koskevassa yhteisön toimintasuunnitelmassa käsitellään mahdollisia ratkaisuja tähän ongelmaan.

3.4.3. *Ympäristönäkökohdat*

Ympäristönsuojelun sisällyttäminen osaksi yhteistä kalastuspolitiikkaa ja biologista monimuotoisuutta koskevaa toimintasuunnitelmaa on yhtä tärkeää Välimeren alueella kuin muilla yhteisön vesillä. Tämä seikka saattaa kuitenkin olla erityisen tärkeä Välimeren rannikkoalueilla, jotka ovat tiheästi asuttuja ja joilla matkailu, vesiviljely, rannikkokalastus, urheilukalastus, teollisuus jne. ovat laajalle levinneitä.

Rannikkoalueiden yhdenmety käyttö ja hoito on tästä syystä erityisen tärkeää. Vaikka edellä 2.2 kohdassa kuvattuun periaatteeseen ei tavallisesti kuulu yhteisön suora toiminta tällaisissa asioissa, yhteisön laajuisesti olisi vahvistettava tiukat ympäristön laatua koskevat vaatimukset. Tällaisen lähestymistavan tarvetta korostaa entisestään se, että kalastus vaikuttaa ympäristöön ja että kalastukseen vaikuttavat erityisesti rannikkoalueilla muut ihmisten toiminnot, kuten hiekan erottaminen ja saastuminen.

Erityistä huomiota on kiinnitettävä suojeltujen lajien satunnaisen pyynnin vähentämiseen sekä rustokaloja ja lintuja koskevien yhteisön toimintasuunnitelmien täytäntöönpanoon FAO:n kansainvälisessä toimintasuunnitelmassa esitetyn toiveen mukaisesti.

Lisäksi huomiota olisi kiinnitettävä valvontaan, pyydysten ominaisuuksiin ja ehkä myös kovalla merenpohjalla (rannikkojen kallioalueilla, avomeren kalliopaljastumilla, syvänmeren valkokorallilla jne.) käytettävien troolien kieltämiseen riippumatta siitä, millä syvyydellä ja millä etäisyydellä rannikosta kalastetaan.

Kalastusalukset voivat vaikuttaa suoraan tai välillisesti meriympäristön saastumiseen mereen lasketun kotitalousjätteen, polttoaineen ja öljyn tankkaamisen samoin kuin

merenpohjan rannikkosedimenteissä olevien epäpuhtauksien uudelleensuspendoitumisen vuoksi. Olisi toteutettava toimia, jotta kalastusala voisi täyttää velvoitteensa noudattaa ilman ja veden laatua koskevia vaatimuksia ja ennen kaikkea välttää sedimenttien mekaaninen sekoittaminen, joka edistää epäpuhtaussulkeumien vapautumista.

3.5. Valvonta ja täytäntöönpano

Välimeren kalastuksen valvonta edellyttää paikallisen kalastuksen hyvää tuntemusta ja kalastajien välistä laajaa yhteistyötä paikallisella, kansallisella ja kansainvälisellä tasolla.

Purkamispaikkoja on lukuisia, ja ne ovat levittäytyneet pitkin rannikkoa ja useille saarille; saalit myydään useimmiten suoraan eikä markkinoiden kautta.

Tästä huolimatta Välimeren alueella harjoitetun kalastuksen valvonnan on perustuttava yhteisön tasolla samoihin periaatteisiin ja toimenpiteisiin kuin muillakin kalastusalueilla, tosin paikalliset olosuhteet huomioon ottaen. Periaatteita ja toimenpiteitä olisi myös aina voitava muuttaa kalastuksen ja hoitosääntöjen kehityksen perusteella.

Yhteisön on määriteltävä valvontatavoitteet ja suuntaviivat niiden saavuttamiseksi; jäsenvaltioiden velvollisuutena puolestaan on panna nämä täytäntöön paikallisten olosuhteiden mukaisesti. Yhteisiin säännöksiin on sisällyttävä ensimmäinen myyntipaikka; näitä säännöksiä on voitava soveltaa tasapuolisesti vastaaviin tuontituotteisiin.

Yksityiskohtaisempia valvontaohjelmia voidaan kuitenkin määritellä yksittäisille kalastustyypeille.

Alusten valvontajärjestelmän käyttö pyyntiponnistuksen seuraamista varten on osoittautunut käyttökelpoiseksi eräiden laivastojen ja kalastustyyppien osalta. Komission yhteisen kalastuspolitiikan uudistamisen yhteydessä tekemä ehdotus järjestelmän ulottamisesta koskemaan yli 10 metriä pitkiä aluksia koskee myös Välimeren aluetta. Lisäksi nykyistä kalastuspäiväkirjajärjestelmää on tarkasteltava uudelleen.

Valvonnan ja täytäntöönpanon tehostamiseksi alusten ominaisuuksien sekä kalastuslisenssien ja -lupien olisi oltava yhdenmukaisempia; jos kalastusaluksella ei ole tietyn pyydyksen vetämiseen soveltuvia takiloita ja varusteita, sille ei saisi myöntää kalastuslisenssiä, jossa tällaisen pyydyksen käyttö sallitaan. Eräiden kalastustyyppien osalta käyttökelpoiseksi saattaa osoittautua yhden verkon säännön soveltaminen.

Erityistä huomiota olisi kiinnitettävä valvonta- ja ilmoitusmenettelyn käyttöönottoon jaettuja tai vaeltavia lajeja pyytävän tai tiukkojen teknisten sääntöjen alaisen kaupallisen kalastuksen kanssa kilpailevan vapaa-ajan kalastuksen osalta.

Vaikka kalastuslainsäädäntöä laajennettaisiin, yhteisön olisi kansainvälisellä tasolla pyrittävä

– lujittamaan GFCM:n asemaa kalastusta koskevien valvontasääntöjen yhdenmukaistamiseksi monenvälisesti. Yhteisön lyhyen tai keskipitkän aikavälin

tavoitteena on kehittää yhteisesti hyväksytty GFCM-tason valvontasuunnitelma, jota sovellettaisiin laajasti vaeltaviin kalalajeihin,

– kehittämään alueellista yhteistyötä sellaisten kalavarojen osalta, jotka jaetaan eräiden yhteisön ulkopuolisten maiden kanssa (Adrianmeri, Egeanmeri, Sisiliansalmi ja Albòranin saaren ympäristö),

– taistella sääntelemätöntä ja ilmoittamatonta kalastusta vastaan.

3.6. Tieteellisten tietojen kartuttaminen

On tärkeää toteuttaa toimia kalastustutkimuksen ylläpitämiseksi ja kehittämiseksi, jotta järkiperäisiä päätöksentekomenettelyjä voidaan tukea. Vaikka tieteellisten tietojen kartuttamista käsitellään erillisessä komission tiedonannossa, on syytä kiinnittää huomiota joihinkin Välimeren alueen erityispiirteisiin.

Yhteisön ja jäsenvaltioiden viimeisten 12 vuoden aikana rahoittamien Välimeren alueella toteutettujen tutkimushankkeiden avulla on saatu huomattavasti lisää kalastusta ja kalavaroja koskevaa tieteellistä tietoa. Lisäksi tällaiset tutkimukset ovat edistäneet eri tutkimuslaitosten välistä yhteistyötä, mikä puolestaan on lisännyt tutkimuksen maantieteellistä laajuutta ja luonut verkoston Välimeren alueen tutkijoiden välille.

Neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1543/2000 säädetyn tiedonkeruuta koskevan yhteisökehyksen avulla kalavaroja ja yhteisön Välimeren alueen kalastusta koskevien tieteellisten tietojen saatavuus paranee huomattavasti. Tällä on toivottavasti myönteistä vaikutusta kalastusta koskevan tieteellisen tiedon koko välitysprosessiin. Vuonna 2004, jolloin kehystä on sovellettu kaksi vuotta, mainittua asetusta voidaan tarkastella uudelleen sen mukauttamiseksi paremmin Välimeren alueen tieteellisen yhteisön ja kalastuksen tarpeisiin.

Kalastusta ja kalavarojen tilaa koskeva tieteellinen ja tekninen aineisto on edelleen pirstaleista. Lisäksi se on usein muodoltaan yhä sopimaton ohjaamaan yhteisössä toteutettavia kalavarojen hoitotoimia.

Erityisesti yhteisöä koskevien kalastusongelmien osalta kalastuksen tieteellis-teknis-taloudellisella komitealla (STECF) saattaa olla tärkeä asema vajeen täyttämässä ja luotettavien tieteellisten tietojen tarjoamisessa. Tätä tarkoitusta varten perustettiin SGMED-alaryhmä. STECF:n organisaatiota on lujitettava sekä henkilöresurssien että taloudellisen ja teknisen tuen osalta. Asiaa käsitellään erillisessä kalavarojen hoidon tieteellisten tietojen kartuttamista koskevassa komission tiedonannossa.

Tieteellisen tutkimuksen tukena on oltava soveltuva valvontajärjestelmä, jossa käytetään sekä suoria että välillisiä tarkkailumenetelmiä. Lisäksi olisi perustettava soveltuva varojärjestelmä, johon sisältyvät tavoite- ja rajaviitearvot sekä asianmukaiset pyyntisäännöt, joita myös voidaan soveltaa monivuotisesti.

3.7. Avoimuus ja sidosryhmien osallistuminen

Uuden puiteasetuksen mukaisesti perustetun Välimeren alueellisen neuvoo-antavan neuvoston olisi oltava merkittävä väline, jolla lisätään sidosryhmien osallistumista Välimeren alueen kalastuspolitiikan kehittämiseen. Välimeren alueella on kuitenkin vielä paljon tehtävää.

Välimeren alueella ei ole kansainvälisen kalavarojen hoidon perinnettä. Soveltamiskelpoisen säilyttämispolitiikan käyttöönotto edellyttää myös sidosryhmien, erityisesti kalastajien, aktiivista osallistumista konsultointimenettelyyn. Vaikka kyseisissä jäsenvaltioissa on tärkeitä ammattijärjestöjä, kalastajien osallistuminen kansainvälisiin foorumeihin on vähäisempää. Kokemukseen nojaamisen periaatteen (ks. 2.4 kohta) mukaisesti alueen sidosryhmien osallistumisen edistäminen toisi huomattavia etuja.

Välimeren alueen kalastajien yhteenliittymän perustaminen kansainvälisellä tasolla voisi lisätä yhteistyötä ja tietoisuutta kalavarojen hoidosta. Kalastajien saattaminen yhteen kansainvälisellä tasolla saanee aikaan vastaavan kehityksen kansallisella tasolla, mikä hyödyttäisi niitä yhteisön ulkopuolisia maita, joiden kalastajat eivät ole vielä järjestäytyneet ja edistäisi näin ollen vastuullisen kalastuksen kehittymistä koko Välimeren alueella. Komissio ehdottaa näitä kysymyksiä käsittelevän konferenssin järjestämistä vuoden 2003 aikana.

3.8. Suhde muihin yhteisen kalastuspolitiikan toimintaloikiin

Välimeren alueen toimintasuunnitelma vaikuttaa myös muihin yhteisen kalastuspolitiikan toimintaloikiin:

- **Rakennepolitiikka.** Pyyntiponnistuksen hallinnointijärjestelmän täytäntöönpano aiheuttaa kalastusalalla selkeitä seurauksia, joiden lyhyen aikavälin taloudellisia vaikutuksia KOR saattaa lieventää. KOR:n tuen on samalla vaikutettava pyyntiponnistuksen ja kapasiteetin määrän mukauttamiseen tasoille, jotka ovat biologisesti mahdollisia kyseisille kalakantaryhmille. Lisäksi rakennepolitiikalla olisi tuettava ensimmäisen myyntipaikan markkinarakenteen keskittämistä eli vähennettävä purkauspaikkojen hajaantumista aiheuttavia vaikutuksia markkinoinnin kehittämiseksi. Tällöin paikallistuotanto kohdentuisi ja keskittyisi maantieteelliseltä kannalta optimaalisesti, jolloin kalastajat pystyisivät läheisyyden vuoksi vaikuttamaan paremmin markkinahintojen muodostumiseen. Tästä olisi paljon hyötyä myös muiden hallinnointia koskevien tavoitteiden (erityisesti tiedonkeruu ja saaliin purkamisen valvonta) kannalta.

- **Markkinat.** Vähimmäiskokoja vahvistettaessa olisi otettava huomioon tarve varmistaa mahdollisuuksien mukaan samanlaiset edellytykset yhteisön eri alueilla. Muussa tapauksessa joidenkin alueiden pienemmät vähimmäiskoot saattaisivat heikentää muiden yhteisön alueiden säilyttämispyrkimyksiä.

- **Eräät vesiviljelyn kaltaiset toimet,** kuten tonnikalan viljely, ovat uusi tapa käyttää luonnonvaraisia tonnikalakantoja. Tämän vuoksi niitä olisi käsiteltävä pääasiassa kalavarojen hoitoon liittyvinä kysymyksinä. Tätä useissa Välimeren maissa (sekä jäsenvaltioissa että yhteisön ulkopuolisissa maissa) viime vuosina nopeasti omaksuttua käytäntöä ei säännellä tällä hetkellä millään tavoin, mikä on aiheuttanut lukuisia ICCAT/GFCM-työryhmän esille ottamia ongelmia. Yhteisön olisi edistettävä useiden toimenpiteiden toteuttamista, erityisesti kansainvälisissä järjestöissä, sen varmistamiseksi, että käytäntöä kehitetään siten, että paine kalastaa luonnonvaraisia kantoja (erityisesti kalanpoikasia) ei lisäännä eikä meriympäristö heikkene. Tämän vuoksi valvontaa ja tieteellisten tietojen keruuta parantavat toimenpiteet ovat tarpeen; myös viljellyn tonnikalan määrää ja kokoja olisi rajoitettava.

Uudistuksen soveltamisesta Välimerellä aiheutuvia sosiaalisia seuraamuksia tasapainotetaan yhteisen kalastuspolitiikan uudistamista koskevassa toimintasuunnitelmassa (KOM(2002) 181 lopullinen) luetelluilla asianmukaisilla toimenpiteillä.

4. KANSAINVÄLISELLÄ TASOLLA TARVITTAVAT TOIMET

4.1. Yhteistyö monenvälisten kalastusjärjestöjen kanssa

Välimeren alueen kahden alueellisen kalastusjärjestön (ICCAT ja GFCM) kehitys ja aktiivisuus ovat erilaiset. ICCAT:lla on tällä hetkellä ja todennäköisesti myös tulevaisuudessa tärkeä asema laajasti vaeltavien lajien hoidossa kyseisellä alueella. Yhteisö on sidoksissa tähän järjestöön sekä kalavarojen hoidon että tieteelliseltä kannalta; se onkin kannustanut aktiivisesti valvonta- ja täytäntöönpanosuunnitelmaa koskevan työn jatkamista järjestössä.

GFCM, joka on paras foorumi pohjakalojen ja pienten pelagisten lajien kannalta, on edennyt viime vuosina jättiaskelin erityisesti komission ja jäsenvaltioiden tekemien aloitteiden ansiosta. Tällainen kehitys ei olisi kuitenkaan ollut mahdollista ilman useiden Välimeren alueen tutkijoiden halukkuutta ja aktiivisuutta.

Kun yhteisö liittyi järjestöön vuonna 1997, se aloitti GFCM:n toiminnan elvyttämisen muuttamalla yleissopimusta siten, että järjestöstä tuli nykyaikainen työympäristö, joka toimii pikemminkin toiminnallisena kuin neuvoa-antavana järjestönä.

Viime vuosien aikana sen neuvoa-antava tiedekomitea (SAC) on jatkuvasti laajentanut työtehtäviään. Kun SAC:n organisaatio saatiin vakaalle pohjalle, se esitti viimeisimmässä GFCM:n täysistunnossa eri kalakantoja (sardelli, kummeliturska, keltajuovamullo, katkarapu) koskevia lukuisia hoitosuosituksia.

SAC:n alaisten elinten ja FAO:n alueohjelmien yhteistyön ansiosta Välimeren maantieteelliset alueet on saatu määriteltyä alustavasti, mikä on askel kohti hoitoalueiden yhteistä määrittelyä. Lisäksi SAC on tähän mennessä nimennyt yhteistä kalavarojen hoitoa varten Välimeren alueella 13 jaettua kantaa; FAO:n alueohjelmissa on ehdotettu lisää jaettuja kantoja (ks. liite 3).

Yhteisön olisi tuettava aktiivisesti SAC:n ehdottaman ja GFCM:n täysistunnossa syyskuussa 2001 hyväksytyn MedFISI-hankkeen täytäntöönpanoa. Kyseisen hankkeen tavoitteena on perustaa alueellinen kalastustilasto- ja tietojärjestelmä, jonka avulla voitaisiin luoda GFCM:n sihteeristön hallinnoima yhteinen tilastollinen kalastustietokanta. GFCM:n toiminnan ongelmat koskevat lähinnä rahoitusta, sillä riittävän moni sopimuspuoli ei vielä ole hyväksynyt sen autonomista talousarviota. Komission olisikin jatkettava pyrkimystään nopeaan täytäntöönpanoon.

Kun autonominen talousarvio hyväksytään, GFCM nauttii tarvitsemastaan riippumattomuudesta; tässä vaiheessa on sopiva aika tehdä poliittisia aloitteita monenvälisen yhteistyön edistämiseksi. Kreetalla vuonna 1994 ja Venetsiassa vuonna 1996 pidetyissä kansainvälisissä konferensseissa laadittiin suunnitelma kalavarojen hoitoa koskevan yhteistyön edistämiseksi alueella ja GFCM:n aseman lujittamiseksi yleissopimusta tarkistamalla.

Toinen monenvälinen konferenssi, jossa annettiin yleinen julistus, ei yleisestä poliittisesta mielenkiinnosta huolimatta tuonut juuri mitään lisää Välimeren alueen kalavarojen hoitoprosessiin. Edellä mainituista syistä olisi järjestettävä monenvälinen ministeritason konferenssi, jonka asialista on tarkasti kohdennettu. Tällainen konferenssi olisi järjestettävä GFCM:n alaisuudessa. Asialistalla olisi oltava ennen kaikkea:

- a) valvonta ja täytäntöönpano sekä sääntelemättömän ja ilmoittamattoman kalastustoiminnan torjunta ja
- b) kalavarojen hoidon tieteellisen perustan tehostaminen keskittämällä apu sopimuspuoliin, jotka eivät ole yhteisön jäsenvaltioita, jotta ne voisivat osallistua aktiivisemmin tieteellisten tietojen kartuttamiseen ja kalavarojen hoitoon.

Tieteellisestä tutkimuksesta todettakoon, että useimmat viime vuosina toteutetuista tutkimushankkeista saadut päätelmät tukevat alueellisten kalastusjärjestöjen ja FAO:n seutukuntahankkeiden ⁶ tieteellisten elinten työtä. Yhteisön on kuitenkin tehtävä aloitteita Välimeren alueen alueellisten kalastusjärjestöjen tieteellisen työn tukemiseksi ja niiden aseman lujittamiseksi, jotta tieteellisen ja teknisen yhteistyön edistämiseksi osapuolten välillä. Koska tieteellinen tieto on pirstaleista ja tieteellinen foorumi, jolla voitaisiin keskustella asianmukaisesti Välimeren aluetta koskevista kysymyksistä, puuttuu, Välimeren alueen tieteellisen yhteisön antamalla tieteellisillä lausunnoilla ei ole ollut tarpeeksi painoarvoa ja eikä se ole pystynyt toimimaan hallinnointiin liittyvissä kysymyksissä tarpeeksi tehokkaasti.

4.2. Toimenpiteiden yhdenmukaistaminen Välimeren altaalla

Vaikka yhteisön on tehtävä kalavarojen hoitoa koskevia aloitteita riippumatta siitä, mitä muut alueen maat tekevät, on selvää, että alueella sovellettavien hoitotoimenpiteiden yhdenmukaistaminen on varmistettava. Yhteisön olisi pyrittävä edistämään erityisesti GFCM:ssä Välimeren laajuisten hoitotoimenpiteiden toteuttamista, jotta yhteisön aloite ja muiden Välimeren altaan maiden toteuttamat hoitotoimenpiteet olisivat mahdollisimman yhdenmukaisia.

4.3. Valtioiden ja tuotannonalojen välinen yhteistyö

Välimeren altaalla on useita rannikkovaltioita, joilla on vain vähän perinteitä ja keinoja kalavarojen hoidon varmistamiseksi. Tämän alueen monenvälisen kalastuspolitiikan olennaisena osana olisi oltava aktiivinen yhteistyö. Yhteistyössä olisi keskityttävä ennen kaikkea parantamaan rannikkovaltioiden valmiuksia täyttää kansainväliset velvoitteensa. Tiedonkeruu, perustutkimus sekä kalastustoiminnan seuranta ja valvonta ovat eräitä tässä yhteydessä suositeltavia toimia.

Seutukuntatasolla tehdystä yhteistyöstä on saatu erittäin rohkaisevaa palautetta. Osallistujien välinen koordinointi on parantunut tietojenvaihdon ja kolmen hankkeen välisen yhteistyön ansiosta. Yhteisö voisi edistää itäisellä Välimerellä vastaavanlaisia toimia, jotka täydentäisivät GFCM:n tiedekomitean työn perustana olevien seutukuntatason toimien kattavuutta.

⁶ ADRIAMED, COPEMED, MEDSUDMED.

Nämä toimet ovat väliaikaisia, joten suurimpana ongelmana on niiden jatkuvuuden varmistaminen sekä hankkeiden ja GFCM:n tiedekomitean välisen erittäin tiukan koordinoinnin kannustaminen, minkä pitäisi puolestaan vaikuttaa tutkimuksen koordinointiin, tiedonkeruuseen ja tietokantoihin.

Tämän vuoksi yhteisön olisi edistettävä Välimeren laajuisen yhteistyöohjelman kehittämistä käyttäen mahdollisuuksien mukaan nykyisiä rahoituskehyksiä. Ohjelmassa olisi käsiteltävä pysyvän tiedonkeruun, tieteellisen tutkimuksen ja valmiuksien kehittämistä kalastusalan tieteellisten tietojen keräämisessä. Tällaisen ohjelman olisi perustuttava nykyisiin seutukuntahankkeisiin; lisäksi olisi varmistettava, että sitä sovelletaan pysyvästi ja Välimeren laajuisesti.

Lisäksi on tehtävä aloitteita yhteisön ja sen ulkopuolisten maiden välisen kalastusalan yhteistyön vaalimiseksi ja helpottamiseksi sekä pyynnin- että vesiviljelyalalla.

5. TOIMINTASUUNNITELMA: TOIMET JA AIKATAULU

Tähän toimintasuunnitelmaan kuuluvia toimia toteutettaessa olisi aluksi kuultava mahdollisimman laajasti sidosryhmiä, tieteellistä yhteisöä ja kansallisia viranomaisia. ACFA:n, kalastuksen ja vesiviljelyn neuvoa-antavan komitean, STECF:n ja neuvoston kanssa olisi vaihdettava näkemyksiä, neuvoteltava ja tehtävä lopullinen sopimus.

Toimintasuunnitelma kuuluu kolmen seuraavan vuoden ensisijaisiin tavoitteisiin.

Kohta	Toiminta	Huomautuksia	Aikataulu
3.1	Vesiä koskevan lainsäädännön yhtenäinen soveltaminen	Asianomaisten jäsenvaltioiden välillä käytävät keskustelut	ad hoc -kokoukset 2003
		Monenvälinen aloite	Ministerikonferenssi 2003
3.2	Kokonaiskalastuspaineen vähentäminen: pyyntiponnistusmenettely ja laivastopolitiikka	Yhteisön kalastuskapasiteetin hoitoa koskeva lainsäädäntö	Yhteisön laivastopolitiikkaa koskeva uusi asetus Vuoden 2002 loppuun mennessä
		Välimeren alueen pyyntiponnistusta koskeva lainsäädäntö	Vuotuisten kalastuspäivien ja sataman ulkopuolella vietettävän ajan rajoittamista jne. koskeva uusi asetus Vuoden 2003 loppuun mennessä
		Teknisiä toimenpiteitä koskevan asetuksen tarkistuksen yhteydessä annettavat erityissäännökset pyyntiponnistuksen vähentämiseksi (ks. 3.4 kohta)	Pyydysten mitat; pyydysten enimmäislukumäärä aluksilla, suljetut kaudet Vuoden 2003 ensimmäisen puoliskon aikana
3.3	Saalisrajoitukset	Uudet TAC:t ja kiintiöt	Kun tieteelliset tiedot ovat saatavilla
3.4	Kalastusmenetelmien parantaminen säilyttämistarkoituksia varten	Teknisten toimenpiteiden tarkistaminen: asetus (ETY) N:o 1626/94	Silmäkoot, silmien muoto, takilat, valintalaitteet, vähimmäiskoot, suljetut alueet ja kaudet, hyväksytyt pyydykset, pyydysten enimmäismitat Vuoden 2003 ensimmäisen puoliskon aikana
		Uudet tekniset toimenpiteet, joiden tarkoituksena on erityisesti poisheitettyjen kalojen määrän vähentäminen	- Poisheittämistä koskeva tiedonanto - Nykyisen lainsäädännön muutokset - Vuoden 2002 kolmas vuosineljännes - Vuodesta 2003 alkaen
		Toimet sisällytettäessä ympäristönsuojelua koskevat vaatimukset yhteiseen kalastuspolitiikkaan	- Tiedonanto ja toimintasuunnitelma ympäristönsuojelua koskevien vaatimusten sisällyttämisestä yhteiseen kalastuspolitiikkaan - Vuoden 2002 toinen vuosineljännes
		Vuoden 2004 loppuun mennessä päättyvien poikkeusten uudelleentarkastelu	Vuoden 2002 loppuun mennessä
4.5	Valvonnan ja täytäntöönpanon parantaminen	Yhteisön valvontakysymyksiä koskeva uusi erityislainsäädäntö	Vuoden 2002 loppuun mennessä
		Kalastustoiminnan valvonta avomerellä ja Välimeren alueen ulkopuolisten lippuvaltioiden kalastustoiminnan valvonta	Ad hoc -konferenssi, johon osallistuvat kaikki valtiot, joiden laivasto toimii Välimerellä 2003
		Välimeren alueen erityisiä valvontakampanjoita koskeva ohjelma	2002

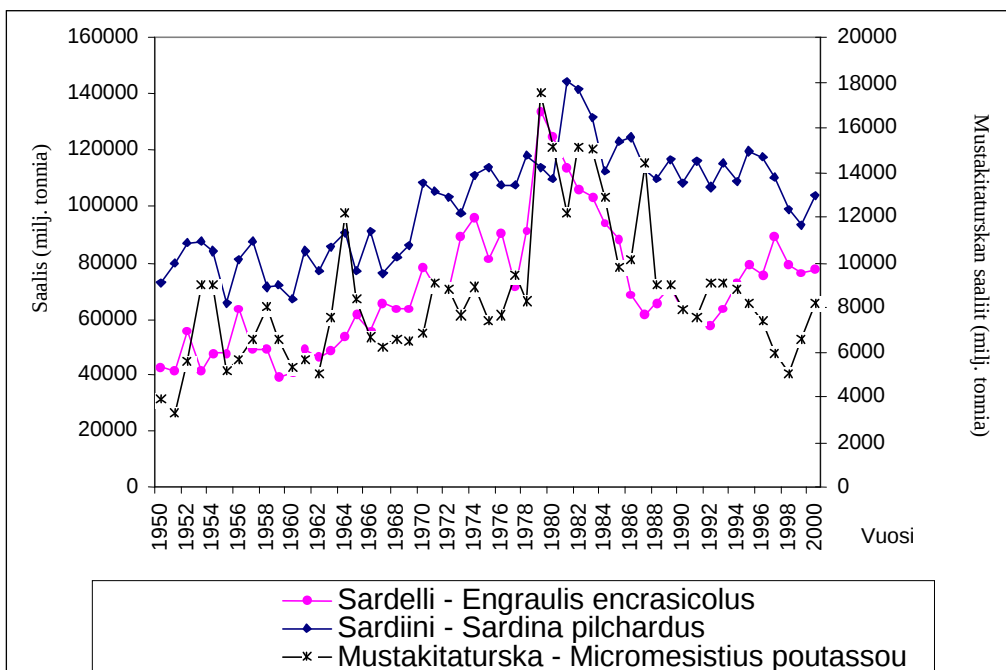
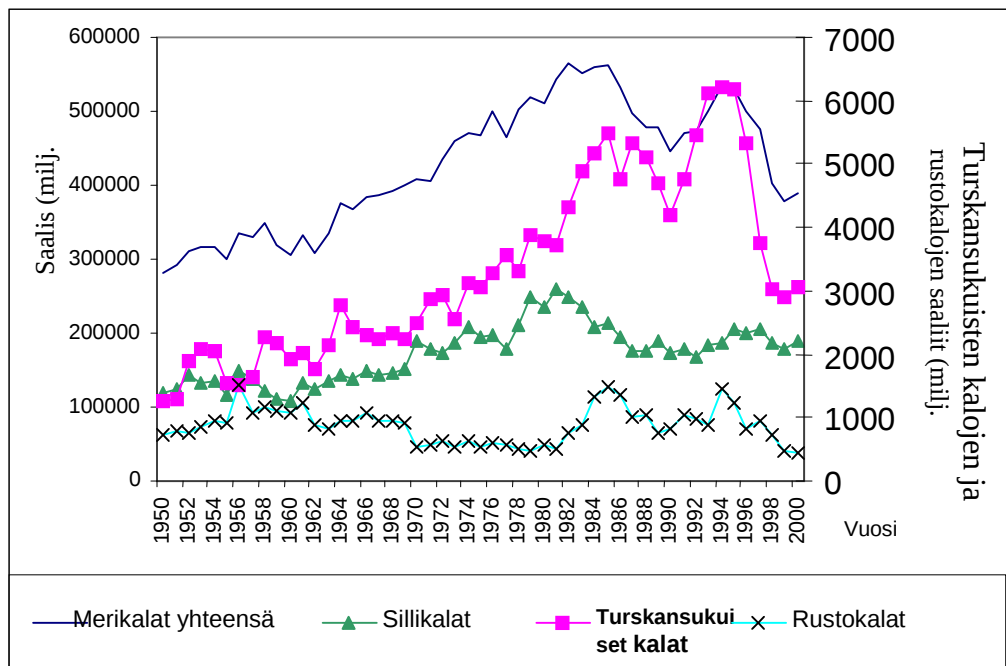
		Kansainvälisen valvontajärjestelmän perustamista koskeva ehdotus GFCM:ssä		2004
4.6	Tieteellisten tietojen kartuttaminen	Biologisten ja taloudellisten sekä pyyntiponnistusta ja tutkimusta koskevien tietojen kerääminen	Neuvoston asetuksen (EY) N:o 1543/2000 täytäntöönpanosta annetun komission asetuksen tarkistaminen	Vuoden 2003 loppu
		STECF:n organisaation kehittäminen	- Tieteellisiä tietoja koskeva tiedonanto - STECF:n perustamisesta tehdyn komission päätöksen tarkistaminen ja rahoitussäännösten lisääminen	- Vuoden 2002 kolmas vuosineljännes - Vuoden 2003 ensimmäinen vuosineljännes
		GFCM:ssä tapahtuvan kalavarojen hoidon tieteellisen perustan parantaminen	Monenvälinen konferenssi	2003
4.7	Avoimuus ja sidosryhmien osallistuminen	Yhteistä kalastuspolitiikkaa koskevassa uudessa puitelainsäädännössä annettu oikeusperusta luoda yhteisön alueelliset neuvoo-antavat komiteat	Uusi perusasetus	2002
		Tukialoitteet Välimeren kalastajien yhteenliittymien välisen ylikansallisen koordinoitielimen perustamiseksi	Ylikansallisten kalastajien yhteenliittymien edustajat voivat osallistua alueellisten kalastusjärjestöjen kokouksiin tarkkailijoina	2002 ja 2003
		Välimeren kalastajien yhteenliittymien konferenssi		2003
		Alueelliset työpajat		2002 ja siihen saakka, kun alueelliset neuvoo-antavat komiteat on perustettu
5.1-5.3	Monenvälisen yhteistyön lujittaminen	Alueellisten kalastusjärjestöjen vahvistaminen ja tukeminen, myös tieteellinen työ		Jatkuva
		Monenvälinen konferenssi GFCM:ssä	- Valvonta ja täytäntöönpano - Tieteelliset tiedot	2003
		Tuki nykyisille FAO:n seutukuntaohjelmille	- COPEMED, ADRIAMED, MEDSUDMED - Itä-Levantin altaan mahdollista ohjelmaa koskevat aloitteet	- 2003-2007 - 2004-2005
		FAO:n seutukuntahankkeiden jatkaminen	Hankkeiden jatkumisen varmistaminen	Siitä alkaen, kun nykyiset hankkeet saadaan päätökseen

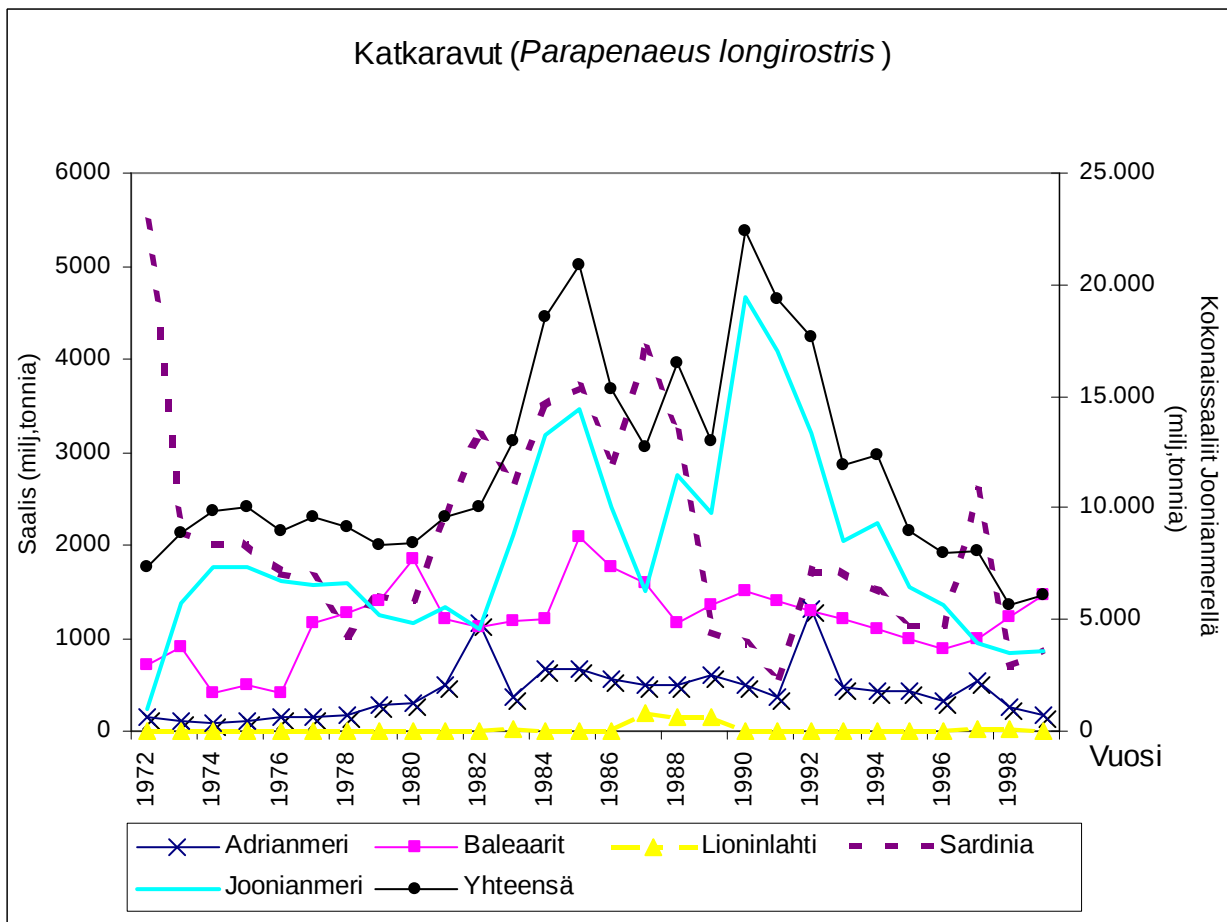
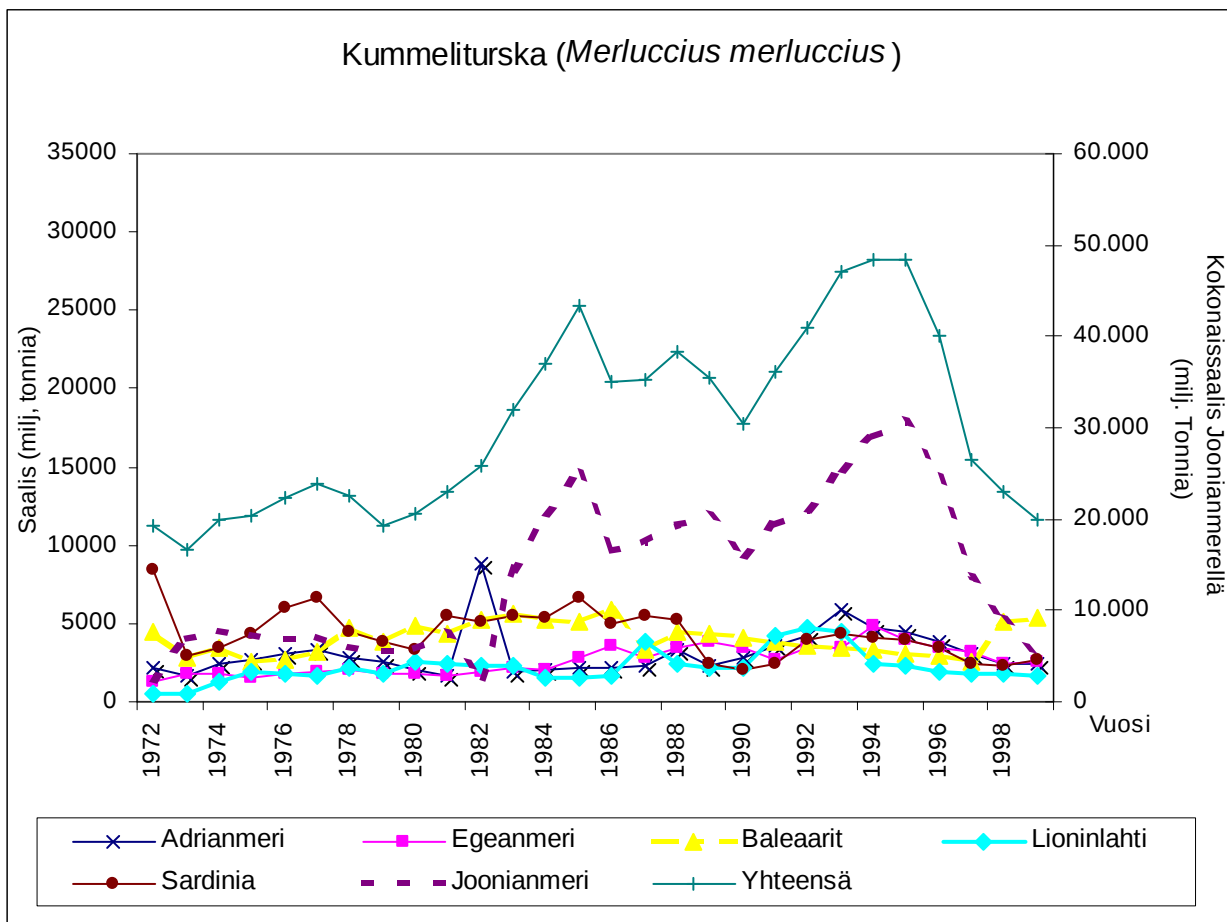
LIITE I
Jäsenvaltioiden Välimeren laivastoa koskevat tiedot

JV	Alusten lukumäärä	Osuus yhteisön laivastosta (alusten lukumäärä)	Osuus yhteisön laivastosta (kapasiteetti)	Alle 12 metriä pitkien alusten lukumäärä	Osuus alle 12 metriä pitkistä aluksista koostuvasta jäsenvaltioiden Välimeren laivastosta
GR	20 157	22,1 %	bt/brt: 5,5 % kW: 8,5 %	18 837	93,5 %
I	16 384	17,9 %	bt/brt: 11 % kW: 17,8 %	11 412	69,7 %
F	1 658	1,8 %	bt/brt: 1,0 % kW: 2,1 %	1 442	87 %
E	4 155	4,5 %	bt/brt: 4,9 % kW: 5,1 %	2 251	54,2 %
Yhteensä	42 354			33 954	80,2 %

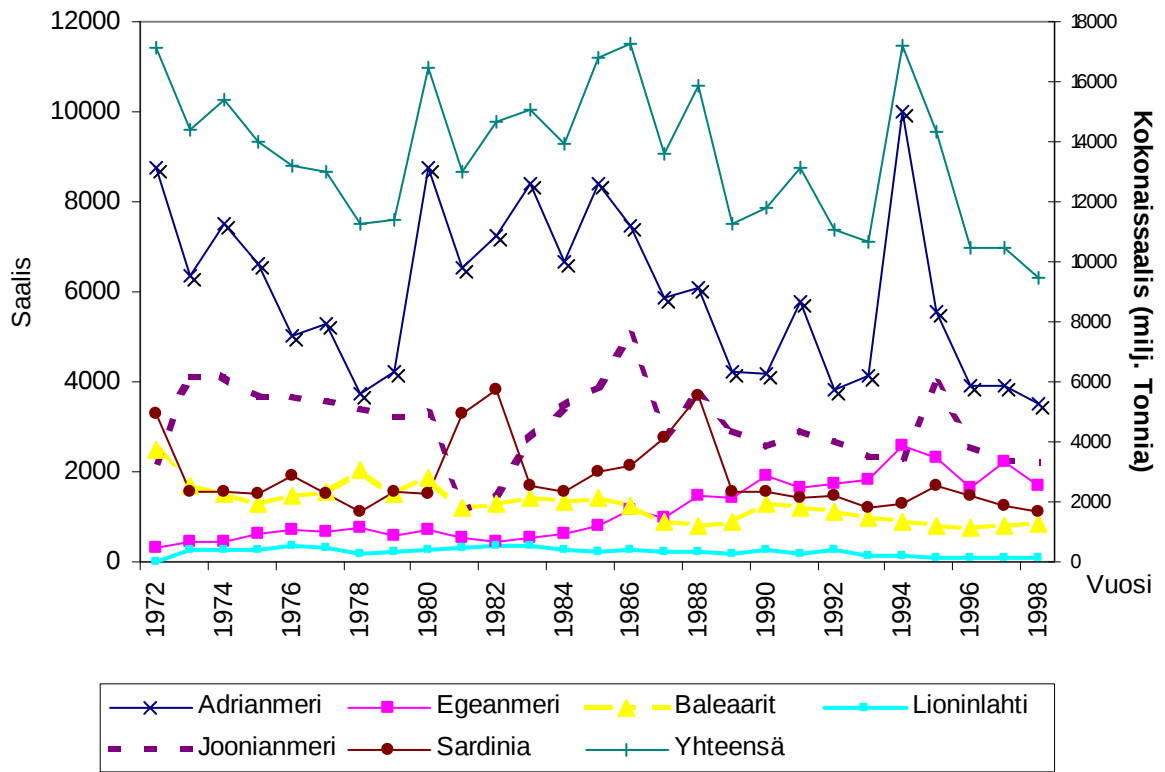
(lähde: EY:n alusrekisteri, heinäkuu 2002)

LIITE II
FAO:n tilastoihin perustuvat eräiden tärkeimpien lajien ja lajiryhmien
kehityssuuntaukset

Seepia (*Sepia officinalis*)

LIITE III
Eräät jaetut kalakannat ja kalastustyyppit

Tämä taulukko on laadittu ottaen huomioon asioiden käsittely alueellisissa kalastusjärjestöissä, FAO:n seutukuntaohjelmat ja muut tietolähteet

Suomenkielinen nimi	Tieteellinen nimi	Alueet	Eräät asianomaiset maat	Kalastustyyppi	Eräät lähilajit*
Valkotonnikala	<i>Thunnus alalunga</i>	Koko Välimeri	Useita maita	Kurenuotta, ajosiima	Miekkakala ja muut laajasti vaeltavat lajit
Sardelli	<i>Engraulis encrasicolus</i>	Adrianmeri	Albania, Kroatia, Jugoslavian liittotasavalta, Italia, Slovenia	Kurenuotta, pintatrooti, nuotta, pohjatrooti	Sardiini, kilohaili, piikkimakrilli, Välimeren piikkimakrilli, makrilli, mustakitatorska, eräät kalmarilajit
		Lioninlahti	Espanja, Ranska		
		Egeanmeri	Kreikka, Turkki		
Pilkkupagelli	<i>Pagellus bogaraveo</i>	Albòranin saaren ympäristö	Espanja, Marokko	Pohjatrooti, kiinteät pyydykset	Sinisuusimppu
Tonnikala	<i>Thunnus thynnus</i>	Koko Välimeri	Useita maita	Kurenuotta, ajosiima	Muut laajasti vaeltavat lajit
Mustakitatorska	<i>Micromesistius poutassou</i>	Adrianmeri	Albania, Kroatia, Italia, Jugoslavian liittotasavalta	Pintatrooti ja kurenuotta	Kummelitorska, suomutorska, merikrotti, pietarinkala, makrilli, Välimeren pikkutorska, meriankerias, piikkimakrilli, sinisuusimppu, valkoturska, pistepunahai, eräät katkarapulajit, keisarihummeri, eräät kalmarilajit, pikkumyskitursas
Punapagelli	<i>Pagellus erythrinus</i>	Tyrrhenan meri, Korsikaa ja Sardiniaa ympäröivä meri	Ranska, Italia	Pohjatrooti, kiinteät pyydykset	Kummelitorska, keltajuovamullo, kurnusimppu, pikkumyskitursas, myskitursas, seepia, eräät katkarapulajit
		Adrianmeri	Albania, Kroatia, Italia, Jugoslavian liittotasavalta, Slovenia		

Suomenkielinen nimi	Tieteellinen nimi	Alueet	Eräät asianomaiset maat	Kalastustyyppi	Eräät lähilajit
Langusti	<i>Palinurus elephas</i>	Tyrrhenan meri, Korsikaa ja Sardiniaa ympäröivä meri	Ranska, Italia	Kiinteät pyydykset, merta	Meriankerias, rauskut, meritursas, hammasahvenet, hylkyahvenet, meriahvenet, kurnusimppu
Katkarapu	<i>Parapenaeus longirostris</i>	Adrianmeri	Albania, Kroatia, Jugoslavian liittotasavalta, Italia	Pohjatrooli	Kummeliturska, merikrotti, makrilli, Välimeren pikkuturska, valkoturska, piikkimakrilli, pietarinkala, kurnusimppu
		Sisiliansalmi	Italia, Libya, Malta, Tunisia		
Dolfiini	<i>Coryphaena spp.</i>	Koko Välimeri	Useita maita	Kalojen kokoamisessa käytettävät välineet ja kurenuotat	Muut laajasti vaeltavat lajit, hylkyahvenet
Ankerias	<i>Anguilla anguilla</i>	Koko Välimeri	Useita maita	Rysä, merta, kiinteät pyydykset	
Kummeliturska	<i>Merluccius merluccius</i>	Adrianmeri	Albania, Kroatia, Jugoslavian liittotasavalta, Italia	Pohjatrooli, kiinteät pyydykset, ajosiima	Keltajuovamullo, kampela, merikrotti, pietarinkala, Välimeren pikkuturska, mustakiturska, suomuturska, piikkimakrilli, valkoturska, meriankerias, hopeahuotrakala, pistepunahai, eräät katkarapulajit, keisarihummeri, eräät kalmarilajit, punapagelli, seepia, meritursas, sinisuusimppu, myskitursas, pikkumyskitursas, hylkyahvenet, kurnusimppu
		Egeanmeri	Kreikka, Turkki		
		Lioninlahti	Espanja, Ranska		
		Sisiliansalmi	Italia, Libya, Malta, Tunisia		

		Tyrrhenan meri, Korsikaa ja Sardiniaa ympäröivä meri	Ranska, Italia		
--	--	---	----------------	--	--

Suomenkielinen nimi	Tieteellinen nimi	Alueet	Eräät asianomaiset maat	Kalastustyyppi	Eräät lähilajit
Kampela	<i>Platichthys flesus italicus</i>	Adrianmeri	Kroatia, Italia, Slovenia	Pintatrooli, "rapido"- pohjaharapyydys	Muut kampelakalat ja bentaaliset organismit, keltajuovamullo, kummeliturska
Kampasimpukka	<i>Pecten jacobaeus</i>	Adrianmeri	Kroatia, Italia, Slovenia	Pohjaharapyydys, pohjatrooli	Kampela ja muut kampelakalat
Suuret pelagiset rustokalal	<i>Isurus oxyrinchus</i> , <i>Lamna nasus</i> , <i>Prionace glauca</i> , jne.	Koko Välimeri	Useita maita	Pitkäsiima, siima, kiinteät pyydykset, kurenuotta	Muut laajasti vaeltavat lajit
Keisarihummeri	<i>Nephrops norvegicus</i>	Adrianmeri	Albania, Kroatia, Italia, Jugoslavian liittotasavalta	Pohjatrooli	Kummeliturska, suomuturska, merikrotti, pietarinkala, makrilli, Välimeren pikkuturska, meriankerias, mustakiturska, eräät katkarapulajit, eräät kalmarilajit, sinisuusimppu, hylkyahvenet
		Sisiliansalmi	Italia, Libya, Malta, Tunisia		
		Tyrrhenan meri, Korsikaa ja Sardiniaa ympäröivä meri	Ranska, Italia		
Keltajuovamullo	<i>Mullus barbatus</i>	Adrianmeri	Albania, Kroatia, Jugoslavian liittotasavalta, Italia, Slovenia	Pohjatrooli, kiinteät pyydykset	Kielikampela, punapagelli, hammasahven ja pagellit, meribassi, makrilli, kampela, Välimeren pikkumakrilli, piikkihai, merikrotti, silohai, seepia, myskitursas, pikkumyskitursas, eräät kalmarilajit, meritursas, eräät katkarapulajit, kurnusimppu

Keltajuovamullo	<i>Mullus barbatus</i> <i>Mullus surmuletus</i>	Tyrrhenan meri, Korsikaa ja Sardiniaa ympäröivä meri	Ranska, Italia	Pohjatrooli, kiinteät pyydykset	Kielikampela, punapagelli, hammasahven ja pagellit, meribassi, makrilli, Välimeren pikkumakrilli, piikkihai, merikrotti, silohai, seepia, myskitursas, pikkumyskitursas, eräät kalmarilajit, meritursas, kurnusimppu
-----------------	--	---	----------------	------------------------------------	--

Suomenkielinen nimi	Tieteellinen nimi	Alueet	Eräät asianomaiset maat	Kalastustyyppi	Eräät lähilajit
Katkarapu	<i>Aristeus antennatus</i> <i>Aristeomorpha foliacea</i>	Albòranin saaren ympäristö	Marokko, Espanja	Pohjatrooli, merta	Kummeliturska, merikrotti, meriankerias, suomuturska, rengashai, hopeahuotrakala, hammasahven, keisarihummeri, sinisuusimppu, hylkyahvenet
		Joonianmeri	Kreikka, Italia, yhteisön ulkopuoliset maat		
		Sisiliansalmi	Italia, Libya, Malta, Espanja, Tunisia		
		Tyrrhenan meri, Korsikaa ja Sardiniaa ympäröivä meri	Ranska, Italia, Espanja		
Sardiini	<i>Sardina pilchardus</i>	Adrianmeri	Albania, Kroatia, Jugoslavian liittotasavalta, Italia, Slovenia	Pelaginen trooli, kurenuotta, nuotta, pohjatrooli	Sardelli, kilohaili, piikkimakrilli, Välimeren piikkimakrilli, makrilli, mustakiturska, eräät kalmarilajit
		Lioninlahti	Espanja, Ranska		
		Egeanmeri	Kreikka, Turkki		
Hammasahvenet	Useita lajeja	Tyrrhenan meri, Korsikaa ja Sardiniaa ympäröivä meri	Ranska, Italia	Pohjatrooli, muut vedettävät pyydykset, kiinteät pyydykset, ajosiima	Skorpionikalat, meribassi, pikarellit, meritursas, hylkyahvenet, meriahvenet, kurnusimppu, langusti
Kilohaili	<i>Sprattus sprattus</i>	Adrianmeri	Kroatia, Italia, Slovenia	Pelaginen trooli, pohjatrooli	Sardelli, sardiini, piikkimakrilli, Välimeren piikkimakrilli, makrilli, eräät kalmarilajit

Sampi	<i>Acipenser</i> spp. <i>Huso huso</i>	Adrianmeri, Joonianmeri ja Egeanmeri	Albania, Kroatia, Jugoslavian liittotasavalta, Kreikka, Italia, Slovenia, Turkki	Pohjatrooli, kiinteät pyydykset, ajosiima	
-------	---	--	---	--	--

Suomenkielinen nimi	Tieteellinen nimi	Alueet	Eräät asianomaiset maat	Kalastustyyppi	Eräät lähilajit
Miekkakala	<i>Xiphias gladius</i>	Koko Välimeri	Useita maita	Pitkäsiima	Muut laajasti vaeltavat lajit

* Lajeja ei ole lueteltu tärkeysjärjestyksessä eikä lueteltujen alueiden osalta mainita kaikkia lajeja.

LIITE IV

Väliaikainen ja epätäydellinen luettelo kalastustyypeistä, joihin pyyntiponnistuksen sääntelytoimenpiteet saattavat vaikuttaa

1. Muu sekalajien kalastus pohjatrooleilla.
2. Muu syvänmeren äyriäisten pyynti pohjatrooleilla.
3. Valikoitujen lajien (*Aphia minuta*, sardiinien poikaset jne.) kalastus vedettävillä pyydyksillä.
4. Pohjakalalajien ja pohjalla elävien pelagisten lajien kalastus korkeasuisella pohjatroolilla ja pelagisella troolilla.
5. Pienien pelagisten lajien kalastus pelagisella troolilla.
6. Pienien pelagisten lajien kalastus kurenuotalla.
7. Laajasti vaeltavien lajien kalastus kurenuotalla.
8. Kummeliturskan kalastus verkolla ja pitkäsiimalla.
9. Pilkkupagellin ja/tai muiden kaksineuvoisten lajien kalastus pitkäsiimalla ja silmällä pyytävillä kiinteillä pyydyksillä.
10. Laajasti vaeltavien lajien kalastus pitkäsiimalla.
11. Isokampasimpukan pyynti pohjajarapyydyksellä.
12. Muiden jaettujen lajien pyynti kiinteillä pyydyksillä.